

Η αναρχική οργάνωση στην Ελλάδα 1970 - 1990

-
-

Κατηγορία: [Ελλαδική Αναρχική Ιστορία](#)

ΟΜΑΔΕΣ, ΕΝΤΥΠΑ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ

Στοχεύουμε εδώ να δώσουμε μια εικόνα – όσο πιο ανάγλυφη γίνεται – των οργανωτικών προσπαθειών στη δεκαετία του 1980, στους κύκλους των αναρχικών ομάδων και ατόμων, στον ελλαδικό χώρο, αλλά κυρίως στην Αθήνα και την ευρύτερη περιοχή της, που έθεσαν – με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο – το ζήτημα της οργάνωσης και της ξεκάθαρης παρέμβασης στην κοινωνία.

Βέβαια, κατά τη δεκαετία του 1980, ο λεγόμενος αναρχικός “χώρος” στην Αθήνα (και Πειραιά) δεν έτυχε της κατά θεαματικό τρόπο ογκώδους αριθμητικά δύναμης που ευτύχησε να έχει τις αμέσως δύο-τρεις επόμενες δεκαετίες, με την πληθώρα των ομάδων, πυρήνων, εντύπων, σε κάθε γεωγραφικό και άλλο κοινωνικό χώρο, που συναντάμε σήμερα, ούτε είχε προσβάσεις σε τόσα τμήματα της κοινωνίας όσο σήμερα.

Βέβαια, στην Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη υπήρχαν αναρχικές ομάδες, διαφορετικής μεταξύ τους ιδεολογικής, θεωρητικής και πρακτικής κατεύθυνσης, μερικά βραχύβια (τα περισσότερα) έντυπα, αλλά δεν ήταν ίδια η απεύθυνση και η πρόσβαση. Τα μόνα μέσα διάχυσης των αναρχικών ιδεών στην κοινωνία ήταν, εκτός από τα διάφορα έντυπα, η προκήρυξη, η αφίσα και το σύνθημα στον τοίχο. Δεν υπήρχαν ηλεκτρονικοί υπολογιστές, ιστοσελίδες και blogs. Δεν υπήρχαν τόσες πολλές ευκαιρίες, τρόποι και μέσα πληροφόρησης όπως αργότερα.

ΜΙΚΡΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ

Πριν προχωρήσουμε όμως στο κυρίως θέμα μας, να πούμε δυό λόγια σχετικά με την εμφάνιση των πρώτων αναρχικών στα χρόνια της στρατιωτικής δικτατορίας. Η εμφάνιση αυτή αποτελεί ένα γεγονός ιδιαίτερης σημασίας αν αναλογιστεί κανείς ότι η τελευταία οργανωμένη εμφάνιση αναρχικών είχε σημειωθεί τη δεκαετία του 1920 τόσο με την παρέμβαση των αναρχοσυνδικαλιστών (Κ. Σπέρα, Γ. Φανουράκη και άλλων) στα συνέδρια της ΓΣΕΕ, όσο και με τη δράση του αναρχικού κομμουνιστή Σταύρου Κουχτσόγλου.

Από εκεί και πέρα, η σχεδόν παντελής απουσία αναρχικών ομάδων ή έστω παρεών ή κλειστών κύκλων, έγινε πολύ πιο έντονη κατά τη δεκαετία του 1930. Πολύ απλά, οι αναρχικοί και η αναρχική δραστηριότητα μετατράπηκαν σε είδος υπό εξαφάνιση στον ελλαδικό χώρο. Ο κύριος λόγος ήταν η πλήρης κυριαρχία του ΚΚΕ ειδικά στο συνδικαλιστικό χώρο καθώς και η επιχείρηση σταλινοποίησης του εργατικού κινήματος και πρόσδεσής του στο άρμα των εκάστοτε πολιτικών επιλογών του κόμματος αυτού. Η κατάσταση αυτή παγιωποιήθηκε κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του 1940 με την πλήρη πλέον επικράτηση του ΚΚΕ.

Θεωρούμε ότι ο μόνος που όλες αυτές τις δεκαετίες κράτησε άσβηστη τη φλόγα του επαναστατικού συνδικαλισμού, των εργατικών συμβουλίων και του διεθνιστικού κομμουνισμού και από τον οποίο εμπνεύστηκαν οι περισσότεροι από τους αναρχικούς εκείνους που εμφανίστηκαν στα χρόνια της χούντας, ήταν αναμφισβήτητα ο Άγιος Στίνας (Σπύρος Πρίφτης), ίσως η μεγαλύτερη φυσιογνωμία επαναστάτη που γέννησε ποτέ το ελληνικό επαναστατικό κοινωνικό κίνημα.

Οι πρώτοι αναρχικοί λοιπόν, εμφανίστηκαν σχεδόν στα τέλη του 1971, αλλά χωρίς καμιά ιστορική παράδοση, καμιά συνέχεια από το αναρχικό κίνημα της Δυτικής Πελοποννήσου στα τέλη του 19ου αιώνα ή

τις αναρχοσυνδικαλιστικές ομάδες της δεκαετίας του 1920, κανένα συνδετικό νήμα που να τους ενώνει με κάτι. Αρκετά νέοι όλοι, εμπνέονται περισσότερο από τα κινήματα της δεκαετίας του 1960, τον Μάη του 1968 – και λίγο αργότερα το γερμανικό και ιταλικό κίνημα - μερικοί από κάποιες καταστασιακές και συμβουλιακές απόψεις – κυρίως της Λούξεμπουργκ - κι αυτό χάρη στον Άγι Στίνα - αλλά και τον Καστοριάδη – και ελάχιστοι σε κάποιες απόψεις των κλασικών Μπακούνιν, Κροπότκιν, Μαλατέστα κ.ά.

Έτσι, στα τέλη του 1971 δημιουργείται στην Αθήνα η εκδοτική και πολιτική ομάδα «Διεθνής Βιβλιοθήκη», με πιο βασική φυσιογνωμία αυτή του Χρήστου Κωνσταντινίδη και βασικούς μεταφραστές τον Άγι Στίνα, τον Νίκο Μπαλή και τον Θέμη Μιχαήλ, ενώ στη Θεσσαλονίκη δημιουργείται η εκδοτική ομάδα «Πράξη». Οι ομάδες αυτές υφίστανται, φυσικά, κάθε είδους καταστολή και διώξεις, ενώ αναρχικοί που συμμετέχουν σε ομάδες αντίστασης στο καθεστώς συλλαμβάνονται και καταδικάζονται σε πολύχρονες φυλακίσεις, όπως οι Βασίλης Καραπλής και Κάτια Καμπιώτου. Ελευθεριακές ιδέες κυκλοφορούν ακόμα και σε ένοπλες γενικά αριστερές οργανώσεις όπως η «Λαϊκή Πάλη» στη Θεσσαλονίκη (Τάσος Δαρβέρης και Λευτέρης Καπώνης).

Στην εξέγερση του Πολυτεχνείου του 1973 (αλλά και πριν, στην κατάληψη της Νομικής) έδρασε μια ολιγάριθμη αναρχική ομάδα, με βασικό προεξάρχοντα τον Χρήστο Κωνσταντινίδη, με συνθήματα, πανώ και πλακάτ, με τα γνωστά σήμερα σε όλους συνθήματα «Κάτω το Κράτος», «Κάτω το Κεφάλαιο», «Κάτω η Εξουσία», «Κάτω ο Στρατός», «Εξέγερση», «Μάης '68» και άλλα.

Αλλά βασικά από το 1974 με την πτώση της δικτατορίας και μετά και καθ' όλη τη δεκαετία του 1970, άρχισαν να εμφανίζονται αναρχικές ομάδες, αν και οι αναρχικοί στην Αθήνα δεν ξεπέρασαν εκείνη την εποχή τα 100 άτομα.

Φυσικά, καθώς ο ελληνικός αναρχισμός εμφανίστηκε από το τίποτα, καθώς δεν είχε καμιά συνέχεια και καμιά παράδοση με την οποία να συνδέεται και επειδή βιάδιζε ανοργάνωτα και σπασμωδικά, δεν έχουμε κάποια αποκρυστάλλωση μιας ιδιαίτερης τάσης και αυτό που προσπαθεί να «κυριαρχήσει» είναι ένα μίγμα ιδεών και πρακτικών εμπνευσμένων από τους καταστασιακούς, το Μάη του 1968, τα κινήματα αντικουλτούρας της δεκαετίας του '60, μαζί με ανάκατες απόψεις και ιδέες από όλες σχεδόν τις ιστορικές τάσεις του αναρχισμού. Η δε συντριπτική πλειοψηφία των συμμετεχόντων είναι φοιτητές, μερικοί μαθητές και ελάχιστοι εργάτες. Πολλές κινήσεις, βέβαια, εκείνης της εποχής μπορεί να χαρακτηρίζονται από καυστικό χιούμορ και ευρηματικότητα, αλλά ο ελληνικός αναρχισμός αυτής της περιόδου ασχολήθηκε κυρίως με ζητήματα τρόπου ζωής, πολιτισμού, καλλιτεχνικά και άλλα παρεμφερή.

Ιδρύονται τα πρώτα βιβλιοπωλεία, όπως τα Octopus Press στην οδό Κωλέττη στα Εξάρχεια, από τον συγγραφέα Τέο Ρόμβο, καθώς και το «Ρήγμα» στην Κοκκινιά από τον Κυριάκο Βασιλειάδη, ενώ στέκια αναρχικών της εποχής ήταν μερικά παμπ, δισκάδικα και καφενεία στα Εξάρχεια και την Πλάκα. Κυκλοφορούν τα πρώτα έντυπα. «Η Επίθεση» του Γιάννη Γαλανόπουλου, το «Πεζοδρόμιο» του Χ. Κωνσταντινίδη, το «Πολικό Αστέρι», το «Όταν ο Τελευταίος Καπιταλιστής Στραγγαλιστεί με τα Έντερα του Τελευταίου Γραφειοκράτη, η Ανθρωπότητα θα Ευτυχήσει» του Ν. Μπαλή, λίγο πιο μετά (1977) το «Εδώ και Τώρα» του Κυριάκου Βασιλειάδη. Κατά τη γνώμη μας, το πιο σοβαρό περιοδικό της εποχής ήταν το «Σοσιαλισμός ή Βαρβαρότητα» με υπεύθυνο έκδοσης τον Ηρώδη Μπακογιάννη και με βασικό συμμετέχοντα τον Άγι Στίνα. Από το περιοδικό αυτό κυκλοφόρησαν τρία (ή μάλλον τέσσερα) τεύχη. Δημοσιεύονταν σ' αυτό αναλύσεις, άρθρα γνώμης. Κυκλοφορούν, επίσης, οι πρώτες προκηρύξεις και κείμενα, γίνονται οι πρώτες διαδηλώσεις κ.λπ.

Στις 4 Μάη 1976 καλείται η πρώτη αυτόνομη αναρχική συγκέντρωση στα Προπύλαια με ξεκάθαρα πολιτικό περιεχόμενο. Μια αντιπολεμική συγκέντρωση, εν μέσω μάλιστα των άσχημων ελληνοτουρκικών σχέσεων εκείνης της περιόδου, με βασικά συνθήματα «Τούρκοι εργάτες αδέρφια μας» και το πρωτότυπο «Το Αιγαίο ανήκει στα ψάρια του». Βασικά, όμως, τα θέματα γύρω από τα οποία περιστρέφονται οι πρώτοι αυτοί αναρχικοί είναι θέματα αντικουλτούρας και πολιτιστικά, φεμινιστικά και άλλα παρεμφερή, όχι εργατικά και

οργανωτικά.

Αν και δεν υπάρχουν συγκεκριμένα στοιχεία, πιστεύουμε ότι αρκετά ελάχιστοι ήταν εκείνοι οι αναρχικοί που συμμετείχαν στις προσπάθειες συγκρότησης ανεξάρτητου και αυτόνομου εργατικού πόλου, μέσα από την ίδρυση εργοστασιακών σωματείων και την κήρυξη άγριων ανεξέλεγκτων από κόμματα απεργιών και κινητοποιήσεων. Τελικά, το ΚΚΕ, μέσω του πανίσχυρου μηχανισμού που διέθετε τότε, συνέτριψε τις προσπάθειες αυτές.

Και, φυσικά, οι αναρχικοί καταπιάστηκαν επίσης και με ζητήματα συμπαράστασης και αλληλεγγύης αρχής γενομένης από τον Μάη του 1976 με τις κινήσεις συμπαράστασης στους Γερμανούς αντάρτες πόλης της «Φράξιας Κόκκινος Στρατός» (RAF), αλλά και στον φυγάδα Ρολ Πόλε, που συνελήφθη τον Ιούλη του 1976 στην Αθήνα. Βέβαια, οι λιγοστοί τότε αναρχικοί θα συμμετέχουν και στα αιματηρά και βίαια γεγονότα, με μια νεκρή (Τσιβίκα) και αρκετές συλλήψεις, στις 25 Μάη 1976 στο κέντρο της Αθήνας, με αφορμή τον αντεργατικό νόμο 330 που προσπάθησε να επιβάλει η τότε κυβέρνηση Κων. Καραμανλή. Στα δε οδοφράγματα στην περιοχή Εξαρχείων, στους αναρχικούς και ελάχιστους αριστεριστές που συμμάχησαν μαζί τους μαζί με την αστυνομία επιτίθεται και το μαοϊκό ΕΚΚΕ.

Η δε υπόθεση με τους λεγόμενους «συνήθεις ύποπτους» ξεκινά τον Οκτώβρη του 1977, όταν με την κρατική σκευωρία ενάντια στον Γιάννη Σερίφη, συλλαμβάνονται και προφυλακίζονται όλοι οι εκδότες αναρχικών εντύπων της εποχής (Κυριάκος Βασιλειάδης, Νίκος Μπαλής, Ηρώδης Μπακογιάννης και Μιχάλης Πρωτοψάλτης), ο τραγουδοποιός Νικόλας Άσιμος καθώς και οι τροτσκιστές εκδότες Γιάννης Φελέκης και Πέτρος Λινάρδος-Ρυλμόν για ηθική αυτουργία στα επεισόδια που έγιναν στην Αθήνα κατά τη διάρκεια συγκέντρωσης μετά τη δολοφονία των μελών της RAF στα δυτικογερμανικά λευκά κελιά. Το δε Μάρτη του 1978 συνελήφθησαν οι Φίλιππας και Σοφία Κυρίτση, με τον Γιάννη Σκανδάλη, που θα χαρακτηριστούν τρομοκράτες και θα καταδικαστούν σε εξοντωτικές ποινές. Έτσι, με όλα αυτά, αλλά και με την πρώτη οργανωμένη κρατική απόπειρα να διοχετευθεί ηρωίνη στα Εξάρχεια, κάτι που έγινε το 1977 και έπεσαν στην παγίδα αρκετοί αναρχικοί, δημιουργήθηκε και το πρώτο κίνημα των φυλακών, το οποίο διευρύνθηκε μερικά χρόνια αργότερα, ενώ το ΠΑΣΟΚ ήταν ήδη στην εξουσία, με την προσθήκη και μερικών ποινικών.

Το διάστημα αυτό δεν φαίνεται να υπάρχει κάποια σοβαρή προσπάθεια οργανωτικής και πολιτικής συγκρότησης των αναρχικών. Τις μόνες εξαιρέσεις φιλοδόχησαν να αποτελέσουν τα περιοδικά «Για τον Ελευθεριακό Κομμουνισμό» του Νίκου Μπαλή, στο μοναδικό τεύχος του οποίου δημοσιεύτηκαν σημαντικά κείμενα – κυρίως μεταφράσεις, καθώς και το περιοδικό «Μαύρος Ήλιος» (του ίδιου), από το οποίο κυκλοφόρησαν δύο τεύχη, χωρίς όμως συνέχεια.

Κάποιες ομάδες που προσπάθησαν να φανούν πιο εξειδικευμένες, στα τέλη της δεκαετίας του 1970 με αρχές του 1980, όπως η Ομάδα Συμβουλευτικών Αναρχικών και η Ομάδα Αναρχοσυνδικαλιστών (οι οποίες μάλλον διαλύθηκαν το 1982-1983), πέρα από κάποια κείμενα που εξέδωσαν και κάποιες δραστηριότητες που οργάνωσαν ή συμμετείχαν, δεν φαίνεται ότι άφησαν κάποια παράδοση ή προοπτική.

Η ΟΜΑΔΑ ΑΝΑΡΧΟΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΩΝ

Για την Ομάδα Αναρχοσυνδικαλιστών δεν γνωρίζουμε πότε ακριβώς και πώς οργανώθηκε. Τα κατοπινά χρόνια γνωρίσαμε κάποια μέλη της. Τα δε κείμενά της που παρουσιάζουμε εδώ τα αντλήσαμε από διάφορα έντυπα (όπως το «Ιδεοδρόμιο» του Λεωνίδα Χρηστάκη) ή ανατυπώθηκαν μεταγενέστερα σε μορφή μπροσούρας (όπως το κείμενο για τον επαναστατικό συνδικαλισμό). Παραθέτουμε, λοιπόν, πρώτα το κείμενο για το ζήτημα της υγείας στην Ελλάδα (συγγραφέας του οποίου φέρεται ο Περικλής Κυριακόπουλος):

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ «ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ»

Η Υγεία στην Ελλάδα μετά την «αποκατάσταση της δημοκρατίας» ασθeneί όπως και πριν. Αυτό το αναγνωρίζουν οι ίδιοι οι άνθρωποι που βρίσκονται στα πράγματα και που μας άνε. Να τι γράφει στις 31/1/1976 η καραμανλική εφημερίδα ΒΡΑΔΥΝΗ: «Δημόσια Υγεία: Αθεράπευτη Πληγή». «Διακρίσεις στην περίθαλψη και άνιση κατανομή του επιστημονικού δυναμικού και των θεραπευτηρίων κάνουν την περίθαλψη τραγέλαφο». Να τι γράφει η δεξιά εφημερίδα ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ της 15,16,17/3/1978: «ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ ΘΑΝΑΤΟΥ», «Πεθαίνουν στα χειρουργεία, στα χέρια ανειδίκευτων γιατρών». Να τι γράφει με τεράστια γράμματα η φιλοκυβερνητική εφημερίδα ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ της 12/1/1977 στην πρώτη της σελίδα: «Μαύρα χάλια στα νοσοκομεία διαπιστώνει ο ίδιος ο Καραμανλής και δίνει οδηγίες».

Η κατάσταση αυτή στον τομέα της υγείας είναι ένα λογικό φαινόμενο αφού και η ιατρική περίθαλψη στην Ελλάδα λειτουργεί με βάση το χρυσό κανόνα της κεφαλαιοκρατίας: το κέρδος. Τα πράγματα σε γενικές γραμμές έχουν όπως ακολουθεί;

α) Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΕΠΙΠΕΔΟ ΤΩΝ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ

Υπάρχουν σε όλη την Ελλάδα 725 νοσοκομεία και 56.000 κρεβάτια. Από αυτά τα 215 περίπου πιο μεγάλα με 28.000 κρεβάτια βρίσκονται στο Νομό Αττικής. Παρατηρούμε αμέσως-αμέσως ένα άνισο γεωγραφικό μοίρασμα των νοσοκομείων. Στις αγροτικές περιοχές υπάρχουν ελάχιστα ή δεν υπάρχουν καθόλου. Για να πάρουμε ένα παράδειγμα, η αγροτο-εργατική περιοχή της Μεγαρίδας με 100.000 κατοίκους δεν έχει ούτε ένα νοσοκομείο.

Τα περισσότερα από τα νοσοκομεία, κυρίως τα επαρχιακά, είναι ακατάλληλα για αυτή τη δουλειά από κτιριακή άποψη. «Το νοσοκομείο του Αιγίου - λένε στο Α' Πανοσοκομειακό Συνέδριο στις 15-1-1977 οι γιατροί - που καλύπτει, πληθυσμό 20.000 κατοίκων, στεγάζεται σε ένα κτίριο του περασμένου αιώνα με 50 κρεβάτια. Δεν έχει αποχετευτικό σύστημα με αποτέλεσμα οι υπόνομοι να πέφτουν στο ημιυπόγειο όπου βρίσκεται η κουζίνα και το μικροβιολογικό, το ακτινολογικό και το αιματολογικό εργαστήριο. Στα υπόγειά του και στο χειρουργείο κυκλοφορούν ανενόχλητα οι γάτες, οι κατσαρίδες και τα ποντίκια. Το νοσοκομείο Αιγίου, όπως πολλά άλλα νοσοκομεία της χώρας, είναι, εστία μόλυνσης και όχι εστία θεραπείας».

Από τα 725 νοσοκομεία τα 485 είναι ιδιωτικές κλινικές οι οποίες σε γενικό κανόνα δεν δέχονται τους ασφαλισμένους στο ΙΚΑ και στο ΟΓΑ. Γιατί; Γιατί και η περίθαλψη στην Ελλάδα, όπως είπαμε, λειτουργεί με βάση το νόμο του κέρδους. Για ποιο λόγο ο κλινικός να βάλει στο νοσοκομείο του ένα φτωχό, έναν αγρότη, έναν εργάτη, που θα του αφήσει λιγότερο κέρδος, αντί για έναν πλούσιο που θα του αφήσει πολλά λεφτά;

Αλλά και στα κρατικά νοσοκομεία από εργατική σκοπιά η κατάσταση δεν είναι καλύτερη. Γιατί και εκεί τα κρεβάτια είναι χωρισμένα σε Α', Β' και Γ' κατηγορίες. Για να εισαχθεί κανείς πρέπει να περάσει από το γραφείο του κυρίου διευθυντή, που πολλές φορές είναι ένας ανεκπαιδευτος στα νοσοκομειακά θέματα καραβανάς, είτε με μέσον, είτε αφήνοντάς του το καθιερωμένο πλέον φακελάκι. Εννοείται ότι ο εργαζόμενος, αν φυσικά κατορθώσει να μπει, για να μην εξανημιστούν όλες οι οικονομίες του ή για να μη χρεωθεί, μπορεί να πάει μόνο σε κρεβάτι Γ' κατηγορίας σε διάδρομο ή σε θάλαμο 5 με 20 ατόμων. Η κυβερνητική εφημερίδα ΒΡΑΔΥΝΗ που προαναφέραμε, γράφει ότι «...Υπάρχουν διακρίσεις, πολλές φορές εξευτελιστικές. Οι άρρωστοι των μεγάλων αστικών κέντρων όσο και των επαρχιών, αν δεν διαθέτουν ισχυρό πορτοφόλι ή ισχυρό μέσον (ρουσφέτι) μπορεί να ταλαιπωρούνται ημέρες ολόκληρες με το χαρτί απορίας, ακόμα μάλιστα σε μερικές περιπτώσεις και με το εισιτήριο στο χέρι τους - και να μην κατορθώνουν να βρουν θέση. Τα κρεβάτια τρίτης θέσεως ή τα δωρεάν είναι πολύ λίγα σε σχέση με τη ζήτηση. Έτσι ο άρρωστος είτε θα αναγκασθεί να πάρει κρεβάτι Α' ή Β' κατηγορίας που φυσικά θα αλμυροπληρώσει ή θα μπει σε ιδιωτική κλινική. Υπολογίζεται ότι από τους 350.000 ασθενείς που νοσηλεύονται το χρόνο οι 330.000 μπαίνουν σε ιδιωτικές κλινικές ή αλλιώς λεγόμενες Ανώνυμες Νοσοκομειακές Εταιρίες».

β) Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΕΠΙΠΕΔΟ ΤΟΥ ΤΕΧΝΙΚΟΥ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ

Η ιατρική περίθαλψη στην Ελλάδα, όπως είπαμε, λειτουργεί με βάση το νόμο του κέρδους. Αυτό σημαίνει ότι

η υγεία του ανθρώπου είναι ένα προϊόν της αγοράς που πουλιέται και αγοράζεται όπως τα άλλα προϊόντα, όπως το σάρι, η βρώμη, το κρέας, π.χ. Με βάση το νόμο του κέρδους, το βασικό νόμο της αγοράς, οι νοσοκομειακοί επιχειρηματίες ή οι έμποροι της υγείας όπως θα μπορούσαμε να πούμε, προσπαθούν να ξοδεύουν όσο το δυνατό λιγότερα και να κερδίζουν όσο το δυνατό περισσότερα. Μιλώντας για το αγροτικό και το εργατικό πρόβλημα, είπαμε ότι οι επιχειρηματίες προσπαθούν να γδάρουν κυριολεκτικά τον άνθρωπο και να του τα πάρουν όλα. Με άλλα λόγια, στον τομέα της παραγωγής οι κεφαλαιοκράτες και οι εξουσιαστές τρώνε τον άνθρωπο ζωντανό μεν αλλά υγιή.

Στην περίπτωση, όμως, της ιατρικής περίθαλψης, που εξετάζουμε τώρα, οι ισχυροί (οι κεφαλαιοκράτες και οι εξουσιαστές) τρώνε τον άνθρωπο ασθενή και αδύνατο και πολλές φορές νεκρό, σε σημείο που να μπορούμε δίκαια να τους αποκαλέσουμε σύγχρονους ανθρωποφάγους και σύγχρονους νεκροφάγους (βλέπε τις καθημερινές φιλονικίες των νεκροθαφτικών εταιρειών πάνω από το κρεβάτι του ετοιμοθάνατου ή του νεκρού στο νοσοκομείο, που πολλές φορές καταλήγουν στην απαγωγή και εξαφάνιση του πτώματος. Βλέπε επίσης φιλονικίες μεταξύ ιδιοκτητών τάφων και παπάδων στα νεκροταφεία). Σπείρες κεφαλαιοκρατών, εξουσιαστών, γιατρών, κομπογιαννιτών και παπάδων, έχουν διαπιστώσει ότι οι ιατρικές επιχειρήσεις «αποδίδουν» και όντας πονηροί και απάνθρωποι έχουν οσφρυσθεί την οσμή των πληγών και έχουν συσπειρωθεί γύρω από τους ασθενείς.

Στην περίπτωση των εγκαταστάσεων είπαμε ότι οι ισχυροί, το κράτος, η κυβέρνηση και οι ιδιώτες, δεν ξοδεύουν πολλά. Στον τομέα του τεχνικού εξοπλισμού η κατάσταση είναι επίσης αποκαρδιωτική. Τα ελληνικά νοσοκομεία δεν διαθέτουν ούτε τον πιο στοιχειώδη ιατρικό εξοπλισμό (φωτόμετρα, ηλεκτροκαρδιογράφους, ακτινολογικά μηχανήματα κ.λπ.). Η κατάσταση είναι ακόμα χειρότερη στα επαρχιακά νοσοκομεία, πράγμα που έχει σαν λογικό επακόλουθο οι κάτοικοι να πηγαίνουν για θεραπεία στις μεγάλες πόλεις και οι γιατροί να μη δέχονται, για ένα πρόσθετο λόγο, να υπηρετήσουν εκεί. Πώς π.χ. θα μπορούσε ένας χειρουργός να χειρουργήσει εκεί όταν δεν υπάρχουν χειρουργικά εργαλεία;

Έτσι, η γεωγραφική κατανομή του θεραπευτικού προσωπικού στην Ελλάδα παρουσιάζεται όπως ακολουθεί: από τους 18.000 γιατρούς οι 15.000 βρίσκονται στην περιοχή Αττικής. Αυτό σημαίνει ότι στην επαρχία δεν υπάρχει ο απαραίτητος αριθμός γιατρών και ότι η θνησιμότητα εκεί είναι αναπτυγμένη (κατά κύριο λόγο στα νησιά και στην Χαλκιδική όπου αντιστοιχεί ένας γιατρός σε 1.700 κατοίκους). Επομένως, είχε απόλυτο δίκιο η καθημερινή εφημερίδα της Δεξιάς ΒΡΑΔΥΝΗ όταν στις 8 Σεπτεμβρίου 1975 έγραφε με μεγάλα γράμματα: «Ζητούνται γιατροί για τους "αζήτητους" ψυχασθενείς. Είναι οι ψυχασθενείς της Λέρου - "αζήτητοι." από τις οικογένειές τους, προδομένοι από την κοινωνία, ξεχασμένοι από το Κράτος - που σέρνουν τη φρικτή ζωή τους και πεθαίνουν χωρίς μια υποτυπώδη έστω - ιατρική περίθαλψη...» Απ' ό,τι μας πληροφορεί η παραπάνω κυβερνητική εφημερίδα, το ιατρικό δυναμικό για τους 2.500 αυτούς ασθενείς της Λέρου είναι μόνο 9 γιατροί από τους οποίους οι 8 είναι ανειδίκευτοι που κάνουν την αγροτική τους υπηρεσία, δηλαδή εδώ έχουμε αναλογία ενός γιατρού προς 277 ασθενείς.

Γενικά παρατηρείται ότι χρησιμοποιείται στα νοσοκομεία ιατρικό και νοσοκομειακό προσωπικό ανεκπαίδευτο. Αυτό συμβαίνει γιατί στην Ελλάδα, για την οποία μιλάμε, η ιατρική εκπαίδευση είναι πρωτόγονη, αλλά και γιατί το ανεκπαίδευτο προσωπικό πληρώνεται από τους εμπόρους της υγείας με μικρότερο μεροκάματο (από τις 12.500 νοσοκόμες, οι 9.500 είναι πρακτικές). Οι νοσοκομειακοί επιχειρηματίες, λοιπόν, για να πληρώσουν όσο το δυνατό λιγότερα παίρνουν ανεκπαίδευτους εργαζομένους (γιατρούς και νοσοκόμες) που λόγω της θέσης τους δεν μπορούν να ζητήσουν περισσότερα. Επίσης παίρνουν όσο το δυνατό πιο λιγότερους και τους αναγκάζουν να βγάζουν όλη τη δουλειά. Το νοσοκομείο του εμπορικού ναυτικού π.χ. ενώ έχει 200 κρεβάτια εξυπηρετείται επί όλο το εικοσιτετράωρο μόνο από 5 νοσοκόμες.

γ) Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΕΠΙΠΕΔΟ ΤΩΝ ΦΑΡΜΑΚΩΝ

Τα φάρμακα στην Ελλάδα είναι δηλητήριο, τόσο από οικονομική άποψη όσο και από ποιοτική άποψη. Ενώ

η κυβέρνηση φροντίζει τα αγροτικά προϊόντα να δίνουν κέρδος στους παραγωγούς μόνο μέχρι 5% και πολλές φορές όχι μόνο να τους αφήνουν 0% κέρδος, αλλά και παθητικό, υπολογίζεται ότι τα κέρδη των φαρμακευτικών βιομηχανιών ξεπερνούν το 2.000%. Έτσι, σύμφωνα με τον Ιατρικό Σύλλογο Αθηνών (συνέντευξη τύπου τον Γενάρη του '76) ενώ το κόστος παραγωγής μιας αντιβιοτικής κάψουλας είναι 30 λεπτά τελικά πουλιέται λιανικά 18-20 δραχμές. Υπολογίζεται- ακόμα ότι λόγω της συμπαιγνίας των κρατικών και κυβερνητικών οργάνων, των γιατρών και των εμπόρων, αντί ένας ασθενής να πληρώνει μεταξύ 50 και 80 δραχμών για φάρμακα κατά μέσο όρο, τελικά πληρώνει μεταξύ 500 και 800 δραχμών. Το τελικό αποτέλεσμα είναι ότι η ολική κατανάλωση φαρμάκων στην Ελλάδα κυμαίνεται μεταξύ 6 και 8 δισεκατομμύρια δραχμές το χρόνο.

Από ποιοτική άποψη, όπως είπαμε, η κατάσταση δεν είναι απλώς απογοητευτική, αλλά ανησυχητική. Εδώ οι έμποροι της υγείας με τη συνεργασία του κράτους και των γιατρών και φαρμακοποιών «επιστημόνων», μετατρέπονται σε εμπόρους του θανάτου. Πιο ψηλά βρίσκεσαι στην Κρατική, Κυβερνητική και Κεφαλαιοκρατική ιεραρχία, πιο πολλά μασάς. Οι 72 μεγάλες βιομηχανίες φαρμάκων και μια πληθώρα βιοτεχνών και εργαστηρίων που λειτουργούν νόμιμα ή παράνομα, παρασκευάζουν δηλητήρια και τα πουλάνε για φάρμακα. Υπολογίζεται ότι τα ιδιοσκευάσματα που παράγονται στην Ελλάδα είναι γύρω στα 9.500. Η περίοδος μεταξύ 1974-77 χαρακτηρίζεται από καθημερινές αποκαλύψεις σκανδάλων σχετικά με φάρμακα επικίνδυνα για την υγεία του ανθρώπου, δηλαδή σχετικά με δηλητήρια. Υπάρχει περίπτωση 55 πολυβιταμινούχων «φαρμάκων» που κρίθηκαν από το ΚΕΕΦ (Κρατικό Έργαστήριο Ελέγχου Φαρμάκων) σαν επικίνδυνα. Γι' αυτό το λόγο, ο υπουργός Κοινωνικών Υπηρεσιών Κων. Χρυσανθόπουλος, αναγκάστηκε να ανακαλέσει την άδεια κυκλοφορίας, παρασκευής και εισαγωγής τους. Αν όμως τα «φάρμακα» αυτά αποσυρόντουσαν από την κυκλοφορία αμέσως τότε θα ζημιωνόντουσαν τα συμφέροντα των βιομηχανιών που τα παρασκεύαζαν και τα προωθούσαν. Το Κράτος όμως και η κυβέρνηση είναι απλά εκτελεστικά και συντονιστικά όργανα του Κεφαλαίου και προκειμένου να ζημιωθούν τα οικονομικά συμφέροντά τους προτιμούν να ζημιωθεί η υγεία των εργαζομένων. Στην προκειμένη περίπτωση, ο αξιότιμος κύριος υπουργός διευκρίνισε ότι παρ' ότι τα 55 αυτά «φάρμακα» είναι επικίνδυνα θα αποσυρθούν από την αγορά μετά από 6 μήνες, προθεσμία που τελικά παρατάθηκε επανειλημμένα. Ο διάδοχός του Κων. Στεφανόπουλος, διαπίστωσε με τη σειρά του, ότι τα πράγματα στον τομέα του φαρμακευτικού κυκλώματος δεν πάνε καλά, απέκρουσε όμως με τη σειρά του πρόταση του ΠΑΣΟΚ για κοινωνικοποίησή του υπεραμυνόμενο; την «ελευθερία» παραγωγής, διακίνησης και εμπορίας των «φαρμάκων».

ΓΕΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Είδαμε ότι ζωή μας και η υγεία μας και όπως θα δούμε σε άλλη μελέτη μας, ακόμα και η σκέψη μας, βρίσκονται στα χέρια των κεφαλαιοκρατών και των εξουσιαστών μας (των εμπόρων και των κρατικών οργάνων). Στο παρόν κεφαλαιοκρατικό σύστημα η ζωή μας και η υγεία μας είναι απλά προϊόντα που ζυγίζονται με το καντάρι της αγοράς και που δέχονται την επίδραση των βασικών νόμων της (ο νόμος του κέρδους π.χ.). Είναι λογικά επόμενο ότι όσο καιρό η ζωή μας και η υγεία μας θα εξαρτώνται από τους εμπόρους και τους εξουσιαστές θα συνεχίζεται η κατάσταση που είδαμε σε γενικές γραμμές: το χάος, η φτώχεια και η αθλιότητα. Η χώρα θα καλύπτεται από ένα πλατύ δίκτυο νοσοκομείων-εστιών μολύνσεως, νεκροταφείων, αστυνομικών τμημάτων και στρατοπέδων συγκέντρωσης, στοιχεία απαραίτητα σε κάθε εξουσιαστικό σύστημα (φιλελεύθερο ή μαρξιστικό).

Αυτό όμως που είναι λογικό για τους ισχυρούς για μας τους εργαζόμενους δεν μπορεί να είναι παρά παράλογο. Έχοντας εναποθέσει τη ζωή μας και την υγεία μας στα χέρια τους είναι φυσικό να μας εκμεταλλευτούν και να μας καταπιέσουν. Αντί να μας δίνουν φάρμακα να μας δίνουν δηλητήρια. Αντί να χτίζουν νοσοκομεία και θεραπευτήρια με τα λεφτά μας, να χτίζουν αστυνομικά τμήματα και φυλακές για να μας ρίχνουν μέσα. Και αυτοί μεν (οι έμποροι, και οι εξουσιαστές) από τη δική τους σκοπιά κάνουν τη δουλειά τους. Έχουν δίκιο. Βρίσκουν την ευκαιρία και μασάνε.

Έχοντας την πρωτοβουλία, αυτοί με τα λεφτά μας χτίζουν θέρετρα και κέντρα αναψυχής όπου τρώνε και πίνουν στην υγεία των κορόιδων! Και εμείς οι εργαζόμενοι (αγρότες και εργάτες) σαν λογικά όντα που θέλουμε να λεγόμαστε τι κάνουμε; Εμείς, δίνοντάς τους την πρωτοβουλία, συμμετέχουμε στο δικό τους

πολιτικό σύστημα, ψηφίζοντας, να διαλέξουμε μεταξύ των δεξιών και των αριστερών, εκείνους που θα επιμεληθούν για τη ζωή μας και την υγεία μας. Και ενώ τα χωριά και τα εργοστάσια αποτελούν χώρους συστηματικού ακρωτηριασμού των εργατών και ενώ τα χωριά και οι εργατικές συνοικίες έχουν μεταβληθεί σε γηροκομεία και σε σανατόρια, εμείς παραπονόμαστε ότι αυτοί που μας κυβερνούν δεν κάνουν τίποτα και για μας. Και ενώ, από τη μια μεριά, στον τομέα της υγείας περιμένουμε παθητικά τη λύση από τα πάνω, από την άλλη καταγινόμαστε με ζήλο στην κατασκευή μεταφυσικών χτισμάτων. Φτιάχνουμε εκκλησίες και μοναστήρια. Για να φτιάξουμε με δική μας πρωτοβουλία πολυδάπανες εκκλησίες και μοναστήρια μπορούμε, για να φτιάξουμε νοσοκομεία και θεραπευτήρια δεν μπορούμε. Για να πληρώσουμε μισθό στους παπάδες τεμπέληδες όλων των βαθμών μπορούμε, για να συντηρήσουμε έναν απαραίτητο για την υγεία μας αριθμό γιατρών και νοσοκόμων δεν μπορούμε. Υπάρχουν χωριά που έχουν δυο και τρεις εκκλησίες και υπάρχουν ολόκληροι νομοί που δεν έχουν ούτε ένα νοσοκομείο. Και ενώ ακόμα και οι ράχες των βουνών γέμισαν από εκκλησίες, μεγάλες εργατουπόλεις όπως αυτή της Ελευσίνας, δεν έχουν ούτε ένα υποτυπώδη σταθμό πρώτων βοηθειών (ο Πόρος π.χ. με 3.000 κατοίκους διαθέτει 40 εκκλησίες - και συνεχίζει, να χτίζει ακόμα - δηλαδή 1 εκκλησία για κάθε 73 κατοίκους, ενώ δεν έχει ούτε ένα νοσοκομείο. Το ίδιο συμβαίνει και στην Πάτμο όπου έχουμε μια εκκλησία για κάθε κάτοικο).

ΤΙ ΠΡΟΤΕΙΝΟΥΜΕ ΕΜΕΙΣ

Είναι φανερό ότι όσο καιρό δεν θα έχουμε τη διαχείριση των υποθέσεών μας εμείς οι ίδιοι οι εργαζόμενοι, η ζωή μας (και ο θάνατός μας) θα εξαρτάται από αυτά τα ανθρωπόμορφα τέρατα που λέγονται κεφαλαιοκράτες (καπιταλιστές) και εξουσιαστές, που έχουν το θράσος να ονομάζουν το οικονομικο-πολιτικό τους σύστημα προοδευτικό και την κοινωνία τους ανθρωπιστική. Παίρνοντας την διαχείριση των υποθέσεών μας στα χέρια μας, η ζωή μας και η υγεία μας παύουν αυτόματα να αποτελούν εμπορεύματα και να παζαρεύονται στην αγορά με βάση το νόμο του κέρδους. Με άλλα λόγια, παίρνοντας εμείς οι ίδιοι την πρωτοβουλία για τη λύση του ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ, εξαλείφουμε και τη βασική αιτία των ασθενειών, καταργούμε ταυτόχρονα τους εκμεταλλευτές και τους εξουσιαστές μας και το νόμο του κέρδους σε θέματα ζωής και υγείας.

Υπολογίζεται ότι το χτίσιμο μιας άχαρης από αρχιτεκτονική άποψη εκκλησίας στο χωριό Καπελέτο Βάρδας Ηλείας κόστισε (χωρίς να υπολογίσει κανείς τη διακόσμηση) γύρω στα δύο εκατομμύρια δραχμές. Το χωριό έχει κι άλλη μια εκκλησία. Το χτίσιμο νοσοκομείου στο ίδιο σημείο κοστίζει πολύ πιο λιγότερα. Προτείνουμε, αντί στο μέλλον οι αγρότες και οι εργάτες να χτίζουν εκκλησιαστικά οικοδομήματα που δεν είναι παραγωγικά, να χτίζουν νοσοκομεία και θεραπευτήρια που θα διαχειρίζονται και θα διοικούν οι ίδιοι. Για πιο μεγάλη αποτελεσματικότητα 2, 3, 5 ή και περισσότερα χωριά μπορούν να χτίζουν και να εξοπλίζουν ένα μεγαλύτερο νοσοκομείο. Αντί οι εργαζόμενοι με τους φόρους τους να πληρώνουν μισθό στους παπάδες και τους δεσποτάδες προτείνουμε να πληρώνουν τους γιατρούς και τους νοσοκόμους.

Για τις εκκλησίες που ήδη υπάρχουν προτείνουμε να μετατραπούν σε θεραπευτήρια. Όσες είναι ακατάλληλες γι' αυτό το σκοπό προτείνουμε να μετατραπούν σε βιβλιοθήκες, βρεφοκομικούς και νηπιακούς σταθμούς που λείπουν τόσο στις φτωχογειτονιές ή να τιναχτούν στον αέρα για να χρησιμεύσει ο χώρος για κάτι καλύτερο. Η φτώχεια, η αθλιότητα, και οι αρρώστιες θα πάνε να βασιλεύουν στις τάξεις των εργαζομένων μόνο όταν πάρουν οι ίδιοι την πρωτοβουλία στον τομέα της παραγωγής, της κατανάλωσης και της Υγείας. Όταν η μοιρολατρία και η παθητικότητα αντικατασταθούν από την αυτοπεποίθηση και την τόλμη.

(Αυτή η έρευνα του συντρόφου Π.Κ. για το πρόβλημα της υγείας στην Ελλάδα αποτελεί την πρώτη από μια σειρά προσούρες που πρόκειται να βγάλει η Ομάδα Αναρχοσυνδικαλιστών στα πλαίσια της ενημέρωσης και της αυτοπληροφόρησης μεταξύ των εργαζομένων για τα προβλήματα της καθημερινής ζωής.)

ΟΜΑΔΑ ΑΝΑΡΧΟΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΩΝ

*Το κείμενο αυτό δημοσιεύτηκε στο τεύχος 25 του περιοδικού «Ιδεοδρόμιο» τον Απρίλιο του 1979.

Τελειώνουμε με την Ομάδα Αναρχοσυνδικαλιστών με την παράθεση κειμένου μπροσούρας της με τίτλο «Επαναστατικός Συνδικαλισμός και Οργάνωση»:

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΣ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΩΣΗ

Ομάδα Αναρχοσυνδικαλιστών

Πριν λίγες μέρες μάθαμε από τον τύπο ότι ολοκληρώθηκε η απάτη που στήθηκε από τους λακέδες της Γ.Σ.Ε.Ε. και τ' αφεντικά πίσω από την πλάτη μας.

Όπως κάθε χρόνο έτσι και φέτος οι αυτοδιορισμένοι «προστάτες» μας παζάρεψαν μαζί με τ' αφεντικά τη τιμή της εργατικής μας δύναμης. Η απάτη τελείωσε με το να καθορίσουν 15% αυξήσεις τη στιγμή που ο τιμάρημος και τα κέρδη των αφεντικών έχουν ανέβη στα ύψη. Αυτή η απάτη θα συνεχίζεται όσο εμείς θα αφήνουμε να διευθύνουν τον αγώνα μας και να ορίζουν τις τύχες μας οι λακέδες της Γ.Σ.Ε.Ε. και οι ρεφορμιστές όλων των κομμάτων που έχουν καταντήσει τα συνδικάτα γραφειοκρατικούς μηχανισμούς και κυριολεκτικά αποτελούνται από τα Διοικητικά Συμβούλια, δηλαδή έμπιστους των κομμάτων και των αφεντικών και μια χούφτα ψηφοφόρους που δίνουν στα Δ.Σ. εν λευκώ την έγκρισή τους στ' όνομα όλων των υπόλοιπων εργατών.

Αυτό είναι ανασταλτικός παράγοντας για τη δημιουργία ενός αυτόνομου μαζικού συνδικαλιστικού κινήματος όπου θα συμμετέχουμε όλοι οι εργαζόμενοι κόντρα στ' αφεντικά και στα όργανά τους.

Σύντροφοι στη καθημερινή αθλιότητα

Δεν πρέπει να πιστεύουμε στις υποσχέσεις που σκορπίζουν δεξιά και αριστερά οι εργοδοτοπατέρες της Γ.Σ.Ε.Ε. και των κομμάτων αλλά να προωθήσουμε σε κάθε τόπο δουλειάς τη δημιουργία αυτόνομων εργατικών σωματείων που θα εκφράζουν τη θέληση της συνέλευσης όλων των εργατών χωρίς να υπάρχουν μόνιμοι εκπρόσωποι και αρχηγοί και που αυτά θα καθορίζουν την στάση των εργατών απέναντι σε παζαρέματα όπως η συλλογική σύμβαση.

Τη δημιουργία αυτών των αυτόνομων εργοστασιακών σωματείων θα πραγματοποιήσουμε μέσα από την καθημερινή πάλη μας στους χώρους δουλειάς και την καθημερινή ενεργοποίησή μας γύρω από τα προβλήματά μας. Το βασικό επιχείρημα που προβάλλουν οι ρεφορμιστές ενάντια στ' αυτόνομα σωματεία είναι ότι διασπών την ενότητα του εργατικού κινήματος.

Αντίθετα όμως τα αυτόνομα σωματεία δεν διασπών αλλά ενώνουν το εργατικό κίνημα γιατί αυτά συνδέονται μεταξύ τους με άμεσα ανακλητούς αντιπρόσωπους από τους εργάτες, που θα αλλάζουν συνεχώς μέσα από την γενική συνέλευση.

- ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ

- ΚΑΤΩ Η ΜΙΣΘΩΤΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

- ΖΗΤΩ Ο ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΣ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ

- ΖΗΤΩ ΤΑ ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ

ΕΠΙΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΣ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΩΣΗ

I. Μισθωτή εργασία και κεφάλαιο

1. Το 1886, στο Σικάγο η αστυνομία χτυπούσε τους εξεγερμένους εργάτες στους δρόμους.
2. Σήμερα, εκατό χρόνια από τότε, εξακολουθούμε να ζούμε κάτω απ' την κυριαρχία της καπιταλιστικής παραγωγής.
Εξακολουθούμε να ζούμε σ' ένα κόσμο που θα μπορούσε να ονομαστεί «εμπορευματικός κόσμος».
Εξακολουθούμε να είμαστε το βασικότερο εμπόρευμα από όλα τα εμπόρευμα. Το εμπόρευμα που παράγει κέρδος. Και αυτή η σχέση πραγματοποιείται σήμερα με την κατανάλωση που μας ωθεί το σύστημα να κάνουμε ακόμη και σε πράγματα άχρηστα ή επικίνδυνα.
3. Το εργοστάσιο, το γιαπί, το γραφείο, δεν είναι τίποτε άλλο παρά χώροι στους οποίους καταναλώνεται η εργατική μας δύναμη. Η εργατική μας δύναμη που έχει ήδη περάσει στην ιδιοκτησία του καπιταλιστή από τη στιγμή που περνάμε την πόρτα αυτών των χώρων.
4. Έτσι η εργατική μας δύναμη έχει χάσει κάθε δημιουργική ικανότητα μπαίνοντας στην υπηρεσία του καπιταλιστή που δεν τον ενδιαφέρει η κοινωνική ευημερία αλλά το κέρδος. π.χ Πολεμική βιομηχανία, χωροταξία, οικολογικό πρόβλημα, γραφειοκρατία κ.λ.π.
5. Ο καπιταλιστής είναι που κατέχει και το προϊόν της εργασίας μας ενώ εμείς είμαστε τελείως αποξενωμένοι απ' αυτή. Δηλαδή, η εργατική μας δύναμη δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια μορφή του κεφαλαίου και το κεφάλαιο δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια μορφή συσσωρευμένης εργατικής δύναμης.
6. Σε μας απομένουν τα λίγα ψίχουλα που λέγονται μισθός ή αλλιώς τιμή της εργατικής δύναμης. Αυτή είναι ή διαδικασία της αγοραπωλησίας που λέγεται μισθωτή εργασία.
7. Όσο λοιπόν θα υπάρχει κεφάλαιο θα υπάρχει και μισθωτή εργασία και όσο θα είμαστε υποχρεωμένοι να πουλάμε την ίδια μας την ζωτικότητα και δύναμη για εργασία στ' αφεντικά. θα στηρίζουμε κι αυτούς που κουμαντάρουν την σημερινή κοινωνία και εξουσιάζουν, με τα μέσα πλύσης εγκεφάλου και καταστολής, τη σκέψη μας και τη θέλησή μας.
8. Μέσα σ' αυτό το καθεστώς της μισθωτής εργασίας, σε μας δεν μένει ούτε μία στιγμή που η ανθρώπινή μας υπόσταση να πραγματώνεται.
9. Ο βασικός θεσμός πάνω στον οποίο στηρίζεται αυτή η σχέση είναι η ιδιοκτησία. Αυτή είτε είναι ιδιοτική είτε κρατική είναι ο βασικός όρος για την ύπαρξη της σημερινής οργάνωσης της οικονομίας που στηρίζεται στην εκμετάλλευση της μισθωτής εργασίας απ' αυτούς που κατέχουν τα μέσα παραγωγής.

II. Ιδιοκτησία και κράτος

1. Το κράτος είναι ο πολιτικοοικονομικός μηχανισμός που με τα όργανά του στηρίζει και καθαγιάζει το σύστημα της εκμετάλλευσης.
2. Το κοινοβούλιο - τα δικαστήρια - οι φυλακές - ο στρατός - η αστυνομία - οι νόμοι έχουν ένα και μόνο προορισμό. Να καταστέλλουν την ταξική πάλη. Να κρατάνε όσο μπορούν τους εργάτες υποδουλωμένους στο ζυγό της μισθωτής εργασίας.
3. Η κυριαρχία αυτή του κράτος πάνω σε κάθε εκδήλωση της ζωής είναι και η εξουσία του.
Το κράτος δεν διστάζει σε καμία περίπτωση να επιβάλλει την εξουσία του με τη βία της θεσμοποιημένης τρομοκρατίας (αστυνομία, στρατός, κ.λπ.).
4. Το κράτος λοιπόν είναι μηχανισμός άρρηκτα δεμένος με την μισθωτή εργασία και πρέπει να χτυπηθεί απ' αυτούς που μάχονται εναντίον της.
5. Στις παλιότερες μορφές ανάπτυξης του κεφαλαίου (ιδιωτική οικονομία-ελεύθερο εμπόριο), η ιδιοκτήτρια τάξη είχε και τη διεύθυνση της παραγωγικής διαδικασίας.
Δηλαδή, ο καπιταλιστής καθόριζε το τι και πόσο θα παράγει χωρίς καμία κεντρική παρέμβαση. Το κράτος περιοριζόταν μόνο στο να επιβάλλει το νόμο και την τάξη που θα στήριζε το κεφάλαιο.
6. Σήμερα η ανάπτυξη των πολυεθνικών εταιρειών (γιγαντισμός) και η τάση της παραγωγής να υποσκελίζει την κατανάλωση καθιστά ολοένα και περισσότερο εμφανή την ανάγκη μιας κρατικής διεύθυνσης της οικονομίας.
7. Αυτή η ανάγκη οδηγεί ώστε το κράτος τείνει να αναλάβει τον ολικό έλεγχο της κοινωνίας επεκτείνοντας

την κυριαρχία του ακόμη και στην παραγωγή.

8. Αυτή η τάση αναδιάρθρωσης της καπιταλιστικής παραγωγής ακολουθεί τρία παράλληλα μοντέλα (με σημαντικές ομοιότητες όσο και διαφορές). α) Το μοντέλο της παρέμβασης του κράτους στην παραγωγή (κρατικός παρεμβατισμός - Σουηδία, κ.λπ.). β) Η συγχώνευση της ιδιοκτήτριας και της διευθύνουσας τάξης μέσα στο κράτος (κρατικομονοπωλιακός καπιταλισμός), και γ) Η κρατικοποίηση της παραγωγής (κρατικός καπιταλισμός - Ρωσία).

9. Το αντικαπιταλιστικό - αντικρατιστικό κίνημα πρέπει κατά τη γνώμη μας, να λάβει υπόψη του αυτές τις ουσιαστικές αλλαγές στη φύση του συστήματος για τον καθορισμό των παραπέρα στόχων και της πρακτικής του.

III. Ρ ε φ ο ρ μ ι σ τ ι κ ό ς ή ε π α ν α σ τ α τ α ι κ ό ς σ υ ν δ ι κ α λ ι σ μ ό ς .

1. Από τις πρώτες κιόλας ταξικές συγκρούσεις δύο ήταν τα βασικά ρεύματα μέσα στον συνδικαλισμό. Ο ρεφορμιστικός (μεταρρυθμιστικός) συνδικαλισμός και ο επαναστατικός συνδικαλισμός.

2. Ο ρεφορμισμός σαν αντίληψη δεν βλέπει το συνδικάτο σαν το όργανο των εργαζομένων για τον αγώνα προς την επανάσταση και για την επανάσταση, ή, στην καλύτερη περίπτωση, βλέπει το συνδικάτο σαν βοηθητικό όργανο της πολιτικής οργάνωσης (του κόμματος) που προωθεί κατ' αυτόν την αλλαγή (.μαρξισμός -σοσιαλδημοκρατία κ.λπ.).

3. Αφαιρώντας λοιπόν από το συνδικάτο αυτόν τον βασικό (κατά την γνώμη μας) ιστορικό του ρόλο το καθιστά ένα διαιτητικό μεσολαβητικό μηχανισμό, ένα τραστ που ρυθμίζει την τιμή και τις συνθήκες αγοραπωλησίας της εργατικής δύναμης.

4. Αυτό έχει σαν συνέπεια, στο μοντέλο οργάνωσης που προτείνει ο ρεφορμιστικός συνδικαλισμός, να μη δίνει κάποια αντι-ιεραρχική πλατφόρμα για το μέλλον αλλά να διατηρεί εξουσιαστικές κατακόρυφες οργανωτικές μορφές του καπιταλισμού.

5. Αυτές οι μορφές στηρίζονται στην ιεραρχία και την εκπροσώπηση. Στην έλλειψη κάθε αυτονομίας και στη συγκεντρωτική διαδικασία λήψης των αποφάσεων απ' την κορυφή.

6. Ακόμα, αυτές οι οργανωτικές μορφές του ρεφορμισμού καταργούν κάθε δικαιοδοσία των οργανώσεων βάσης, που τις καθιστούν φερέφωνα των αποφάσεων της κεντρικής διοίκησης.

7. Στη σημερινή φάση ανάπτυξης του κεφαλαίου, σε πολλές περιπτώσεις, ο ρεφορμιστικός συνδικαλισμός και τα θεσμοποιημένα συνδικάτα ενσωματώνονται στο κράτος αποτελώντας συστατικά του μέρη (συνδιαχείριση - Αγγλία, Γερμανία, Σουηδία, κ.λπ.).

8. Στην Ελλάδα, μπορούμε να πούμε ότι δεν υπάρχει παράδοση επαναστατικού συνδικαλισμού. Το συνδικαλιστικό κίνημα το μονοπωλούν οι εκάστοτε ρεφορμιστικές παρατάξεις (κυβερνητικές ή μαρξιστικές).

9. Το μοναδικό ουσιαστικά συνδικάτο, η Γενική Συνομοσπονδία Εργατών Ελλάδας (ΓΣΕΕ) είναι ένας θεσμοποιημένος μηχανισμός, παρακλάδι του υπουργείου εργασίας, που καθορίζει τα πράγματα στον κόσμο της εργασίας μέσα από ένα παρασκηνιακό κλίμα.

10. Οι επιμέρους κλαδικές, ομοιοεπαγγελματικές οργανώσεις δεν έχουν ουσιαστική πρόσβαση στους εργαζόμενους και περιλαμβάνουν μόνο τα μέλη και τους οπαδούς των τεσσάρων κύριων παρατάξεων που δρουν σ' αυτές (ΑΕΜ, ΕΣΑΚ, ΠΑΣΚΕ, ΠΕΣΠ).

11. Η όλη λειτουργία αυτών των οργανώσεων συνίσταται σ' αυτή τη διαδικασία: μια φορά το χρόνο η βάση καλείται και εκλέγει τα διοικητικά συμβούλια. Από κει και πέρα αυτά αποφασίζουν και η βάση εκτελεί. Αυτά αποφασίζουν τις απεργίες και η βάση υπακούει. Όποτε αυτά κρίνουν αναγκαίο καλούν τη βάση σε συσκέψεις όπου της εκθέτουν την πολιτική τους.

12. Αυτή η κατάσταση έχει οδηγήσει σε τέτοιο τέλμα το εργατικό κίνημα ώστε σχεδόν καμιά ουσιαστική σύγκρουση δεν έχει γίνει τα τελευταία πέντε χρόνια.

13. Οι λίγες προσπάθειες άμεσης δράσης απ' την πλευρά των εργατών χτυπιούνται με βία απ' το κράτος και τα ρεφορμιστικά σωματεία. Π.χ. κινητοποιήσεις του κλάδου των οικιακών συσκευών, των οικοδόμων κ.λπ.

IV. Ε π α ν α σ τ α τ ι κ ό ς σ υ ν δ ι κ α λ ι σ μ ό ς κ α ι ο ρ γ ά ν ω σ η

1. Αντίθετα απ' τον ρεφορμιστικό, ο επαναστατικός συνδικαλισμός εκφράζει την αντίληψη της αλλαγής της κοινωνίας μέσ' απ' την κίνηση των επαναστατημένων μαζών.

2. Κατά την άποψή μας, αυτή η αντίληψη δεν είναι απόρροια μιας επαναστατικής ιδεολογίας, αλλά ιστορική έκφραση της πάλης των τάξεων στο οργανωτικό πεδίο. Δηλαδή, ο επαναστατικός συνδικαλισμός δεν είναι

μια θεωρία γεννημένη στα μυαλά κάποιων σοφών αλλά ένα επαναστατικό κίνημα γεννημένο μέσα από την πάλη των τάξεων.

3. Ο επαναστατικός συνδικαλισμός βασίζεται σε δυο πράγματα: α) στην άμεση δράση και β) στην αντιεξουσιαστική οργάνωση.

4. Η άμεση δράση είναι η πρακτική που εξασκείται από τη βάση των εργατών χωρίς τη μεσολάβηση διαιτητών και μεσαζόντων. Το κύριο στοιχείο της είναι η απ' ευθείας ταξική σύγκρουση των εργατών με τα αφεντικά, που οξύνει τις αντιθέσεις εξασκώντας επαναστατικούς τρόπους πάλης. Άγρια απεργία, σαμποτάζ στην παραγωγή, κ.λπ.

5. Αυτός ο τρόπος δράσης που χρησιμοποιεί ο επαναστατικός συνδικαλισμός έρχεται σε αντίθεση με τις ρεφορμιστικές μαλακίες περί διαιτησίας και του συνδικαλισμού των τριτοβαθμίων οργάνων.

6. Ο επαναστατικός συνδικαλισμός σαν θεωρία οργάνωσης υποστηρίζει την οργάνωση των εργατών μέσα σε επίπεδα συνδικάτα που λειτουργούν βάσει των αρχών της αποκέντρωσης, της αυτονομίας, της ανακλητότητας και του πλουραλισμού.

7. Το επαναστατικό συνδικάτο είναι μια ομοσπονδία αυτόνομων οργανώσεων των εργατών στον τόπο παραγωγής.

8. Αυτές οι οργανώσεις αποτελούν τις βασικές ελεύθερες δομές από τις οποίες σχηματίζεται το επαναστατικό συνδικάτο.

9. Η ελεύθερη συμμετοχή των εργαζομένων σ' αυτά τα συμβούλια βάσης καταργεί το ρόλο του συνδικάτου σαν μεσολαβητή και τραστ της εργατικής δύναμης και το καθιστά όργανο των μαζών για την από κοινού εξάσκηση της άμεσης δράσης.

10. Όλες οι αποφάσεις κατά συνέπεια, παίρνονται από την βάση μέσα απ' τις συνελεύσεις των συμβουλίων βάσης και συγκεντρώνονται σε τοπικά και ευρύτερα επίπεδα από τους πάντα ανακλητούς και εναλλασσόμενους αντιπροσώπους.

11. Αυτό σημαίνει ότι στο επαναστατικό συνδικάτο όλες οι αρμοδιότητες είναι εκτελεστικές και ποτέ αποφασιστικές. Η μόνη που αποφασίζει είναι η βάση.

12. Η λειτουργία του επαναστατικού συνδικάτου δεν στηρίζεται στο δημοκρατικό συγκεντρωτισμό αλλά στον επαναστατικό πλουραλισμό. Δηλαδή, κάθε άποψη μπορεί και έχει το δικαίωμα να προπαγανδίζεται στα κοινωνικά πεδία ανεξάρτητα αν είναι μειοψηφία ή πλειοψηφία.

13. Το επαναστατικό συνδικάτο, λοιπόν, είναι η ελεύθερη οργάνωση των μαζών στο χώρο παραγωγής. Είναι η φυσική οργάνωση των εργαζομένων.

V. Ε π α ν α σ τ α τ ι κ ό ς σ υ ν δ ι κ α λ ι σ μ ό ς , ε ρ γ α τ ι κ έ ς δ ι ε κ δ ι κ ή σ ε ι ς - Γ ε ν ι κ ε υ μ έ ν η α υ τ ο δ ι ε ύ θ υ ν σ η .

1. Για τον επαναστατικό συνδικαλισμό δεν υπάρχουν αιτήματα, υπάρχουν απαιτήσεις.

2. Το επαναστατικό συνδικάτο σαν φυσική οργάνωση των εργαζομένων στο χώρο παραγωγής έχει ένα διπλό προορισμό. α) Την προώθηση των κατακτήσεων των εργαζομένων μέσα απ' την άμεση δράση και β) την προώθηση της ταξικής πάλης ενάντια σ' αφεντικά με τελικό στόχο την κατάργηση της μισθωτής εργασίας και της εκμετάλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, καθώς και την ελεύθερη οργάνωση της κοινωνίας μέσω της γενικευμένης αυτοδιεύθυνσης.

3. Ο επαναστατικός συνδικαλισμός συνδυάζει αυτούς τους δύο στόχους ώστε μέσα απ' την καθημερινή σύγκρουση στο χώρο της παραγωγής να ξεκαθαρίζει όλο και περισσότερο η ανάγκη για την κοινωνική επανάσταση και την γενικευμένη αυτοδιεύθυνση.

4. Η αυτοδιεύθυνση της παραγωγής (και της ζωής) καταργεί την ιδιοποίηση της εργασίας και της δραστηριότητας των εργαζομένων απ' την ιδιοκτήτρια και διευθύνουσα τάξη χειραφετώντας έτσι την εργασία και καταστρέφοντας την ουσία του εμπορεύματος που αποτελεί την βάση των σημερινών διαχωρισμένων κοινωνικών σχέσεων.

5. Η από κοινού χρησιμοποίηση του κοινωνικού πλούτου χτυπά τις αλλοτριωμένες κοινωνικές σχέσεις φέρνοντας στη θέση τους τις ελεύθερες σχέσεις των ανθρώπων.

6. Η μισθωτή εργασία σαν πρωταρχικό ανταλλακτικό εμπόρευμα παύει να υφίσταται και τη θέση της παίρνει η ελεύθερη δημιουργία, όπου στηρίζεται στην αρχή του «απ' όλους για όλους». Κατά συνέπεια, σ' ένα τέτοιο σύστημα εργασίας, η κατανάλωση θα είναι αυτή που θα καθορίζει την παραγωγή ενώ στο σημερινό εκμεταλευτικό σύστημα η παραγωγή καθορίζει την κατανάλωση. Δηλαδή, η παραγωγική διαδικασία θα κρίνεται απ' τις ανάγκες των ανθρώπων.

7. Η οργάνωση της ζωής θα διευθύνεται απ' τους ίδιους τους παραγωγούς και θα συντονίζεται μέσα απ' τα

συμβούλια των παραγωγών.

8. Το κράτος, ο στρατός, η αστυνομία, τα σύνορα, τα σχολεία, η πατρίδα, η οικογένεια γίνονται μουσειακά είδη, κόπρανά μιας εποχής κοινωνικής δυσκοιλιότητας.

9. Σήμερα που ο καπιταλισμός φτάνει στο σημείο έκρηξής του, η αυτοδιεύθυνση είναι η μόνη λύση.

VI. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΟΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΕΣ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑΚΕΣ ΟΜΑΔΕΣ.

1. Στην Ελλάδα σήμερα ο εργατικός συνδικαλισμός έχει πέσει κυριολεκτικά σ' ένα τέλμα.

2. Μετά την καταστολή του εργοστασιακού κινήματος Πίτσος, Α.Ε.Γ., Εσκιμό, κλπ. και του οικοδομικού (23 Ιούλη - 25 Μάη) χάθηκε ουσιαστικά η ευκαιρία στο να αναπτυχθεί μια άμεση δράση στους χώρους παραγωγής, με αποτέλεσμα σήμερα οι εργάτες να περιορίζονται στο φάντασμα του μεσολαβητικού συνδικαλισμού που διεξάγεται στα παρασκήνια από τα διοικητικά συμβούλια των ρεφορμιστικών συνδικαλιστικών ενώσεων.

3. Παράλληλα το κεφάλαιο αναδιπλώθηκε ανακαινίζοντας και συμπληρώνοντας τα μέσα καταστολής του εργατικού κινήματος. Π.χ. απεργοσπαστικός μηχανισμός, εργατική νομοθεσία, ΜΑΤ, διώξεις συνδικαλιστών, μαζικές απολύσεις κλπ. με αποτέλεσμα μια ανοιχτή άμεση δράση σήμερα στους τόπους παραγωγής να είναι αδύνατη.

4. Σ' αυτή την κατάσταση η μόνη λύση είναι ή προώθηση επαναστατικών ομάδων μέσα στους τόπους παραγωγής που θα συσπειρώσουν τους επαναστάτες εργάτες και σαν στόχο τους θα έχουν την προώθηση της άμεσης δράσης.

5. Η δράση αυτών των ομάδων πιστεύουμε πως θα συνίσταται στα εξής πράγματα. α) να χτυπήσουν τον ρεφορμιστικό συνδικαλισμό και να ξεσκεπάσουν τα παζάρια του με τα' αφεντικά, β) Να προωθήσουν επαναστατικές μορφές δράσης όπως τις άγριες απεργίες, τις καταλήψεις, το σαμποτάζ της παραγωγής, κλπ. γ) Να προπαγανδίσουν την λήψη των αποφάσεων από τους ίδιους τους εργάτες μέσω των γενικών συνελεύσεων και να κτυπήσουν το πνεύμα της εκπροσώπησης.

6. Εδώ πρέπει να διευκρινίσουμε ότι σε καμία περίπτωση δεν πιστεύουμε ότι αυτές οι ομάδες μπορούν να υποκαταστήσουν τις πραγματικές οργανώσεις των εργατών στους χώρους παραγωγής.

7. Αυτές οι ομάδες από τον ίδιο τον καθορισμό της δράσης τους είναι οι καταλύτες της ζύμωσης για την προώθηση της ταξικής πάλης δια μέσου της άμεσης δράσης».

Η μπροσούρα αυτή ανατυπώθηκε από συντρόφους στα μέσα της δεκαετίας του 1980 και αρκετά χρόνια μετά δακτυλογραφήθηκε και διασώθηκε ηλεκτρονικά.

Εδώ, μιας και δεν έχουμε άλλα ντοκουμέντα της Ομάδας Αναρχοσυνδικαλιστών στα χέρια μας, τελειώνει η παρουσίαση ντοκουμέντων της Ομάδας, η οποία μάλλον διαλύθηκε κατά το 1982. Από τα μέλη της άλλοι ακολούθησαν διαφορετική πολιτική πορεία και έφτασαν να είναι και υποψήφιοι βουλευτές, άλλοι αναμείχθηκαν στο ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα και άλλοι έφυγαν στο εξωτερικό και/ή ασχολήθηκαν με τη συγγραφή βιβλίων κ.λπ., όπως ο Περικλής Κυριακόπουλος, ο οποίος έγραψε τα βιβλία «Το Σύνταγμα (και το παρασύνταγμα) του '75 από εργατική σκοπιά (ή Περί Παρανομίας των Νόμων)» που εκδόθηκε το 1981 από τις Εκδόσεις «Απόπειρα Λόγου» και το βιβλίο «Το Εργατικό Πρόβλημα στην Ελλάδα τα Πρώτα Μεταδικτατορικά Χρόνια» που εκδόθηκε από τις Εκδόσεις «Ελεύθερος Τύπος» μάλλον γύρω στο 1985.

Η ΟΜΑΔΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑΚΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

Ακολουθεί η Ομάδα Συμβουλευτικών Αναρχικών (Ο.Σ.Α.) για την οποία, όμως, έχουμε πλήρη άγνοια, πότε ιδρύθηκε, από ποιους και όλα αυτά τα στοιχεία. Τα μόνα που έχουμε είναι δύο μπροσούρες της, μια για τα γεγονότα της Πολωνίας του 1980-1981 και μια για τα πρώτα χρόνια της διακυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ (που σύμφωνα με την ίδια την ομάδα είναι το δελτίο Νο 1 της Ομάδας Συμβουλευτικών Αναρχικών, που κυκλοφόρησε το 1983, 18 μήνες την άνοδο του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία). Πιστεύουμε ότι στα κείμενα αυτά διαφαίνεται ο επηρεασμός από τις συμβουλευτικές απόψεις της Ρόζας Λούξεμπουργκ., αλλά και τις απόψεις του Άγι Στίνα. Παραθέτουμε τα κείμενα αυτά ευθύς αμέσως:

Το παρακάτω κείμενο της Ομάδας Συμβουλευτικών Αναρχικών (Ο.Σ.Α.) εκδόθηκε σε μπροσούρα, μάλλον, το

1982.

«ΠΟΛΩΝΙΑ

Από την ΟΜΑΔΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑΚΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ (Ο.Σ.Α.)

ΣΑΝ ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Το κείμενο αυτό γράφτηκε συλλογικά από ορισμένα άτομα της ομάδας συμβουλευτικών αναρχικών σαν πρώτη προσπάθεια ανάλυσης των γεγονότων της Πολωνίας. Πιστεύουμε ότι αυτή τη στιγμή στην Πολωνία χτυπάει η καρδιά της ιστορίας. Η άμεση κινητοποίηση, κύρια των αντιεξουσιαστών, αμέσως μετά το φασιστικό πραξικόπημα του Δεκεμβρη 1981 δείχνει το αντίκτυπο που έχουν τα τελευταία γεγονότα της Πολωνίας στο παγκόσμιο κίνημα. Αυτό κάνει αναγκαία για μας την άμεση αντιμετώπιση του όλου ζητήματος, ενάντια στο οργανωμένο ψέμα των μέσων μαζικής αποβλάκωσης και στην καπηλεία του αγώνα των Πολωνών εργατών απ' όλο το φάσμα των πολιτικών κομμάτων κι οργανώσεων.

Κάτω απ' αυτή τη λογική η όλη δουλειά εκτός απ' τα στοιχεία πληροφόρησης περιέχει και ορισμένες αναλύσεις και γνώμες δικές μας για την ανάπτυξη της ταξικής πάλης στην Πολωνία. Έτσι δίνονται, όσο γίνεται πιο περιεκτικά, τα γεγονότα απ' το '56 και μετά, αποφεύγοντας στατιστικές, αριθμούς και ονόματα κατά το δυνατό. Ταυτόχρονα αντιμετωπίζονται κριτικά ορισμένα στοιχεία που θεωρούμε ιδιαίτερα σημαντικά όπως «η μετατροπή της οικονομικής κρίσης σε κοινωνική» και τα «Εργατικά Συμβούλια». Το ποιοτικό ανέβασμα της πάλης των Πολωνών εργατών με άμεσο στόχο την ανατροπή της κοινωνίας των αφεντικών, ήταν αυτό που ανάγκασε το... Κομμουνιστικό Κόμμα-Κράτος να δείξει το πραγματικό πρόσωπό του: το φασισμό. Στα γελοία επιχειρήματα των κρατιστών ότι οι εργάτες στην Πολωνία πήραν «αντεπαναστατικό δρόμο», απαντάμε ότι αντεπαναστατικός είναι ο δρόμος που οδηγεί στην εξουσία και στην ιεραρχία, στη μισθωτή σκλαβιά και στον καταναγκασμό.

Μετά την Κροστάνδη το '21, την Ισπανία του '36, την Ουγγαρία του '56, το γαλλικό Μάη και την Τσεχοσλοβακία το '68, η Πολωνία επιβεβαιώνει σήμερα με τον πιο ατράνταχτο τρόπο ότι: η κάθε μορφή εξουσία δεν κάνει τίποτε άλλο απ' το να υπερασπίζει το τομάρι της με οποιοδήποτε μέσο απ' την επερχόμενη θύελλα της κοινωνικής επανάστασης. Δεν είναι όμως μακριά η ώρα που οι εξεγερμένοι εργάτες θα βάλουν τέρμα στην αγωνιώδη προσπάθειά της, καταστρέφοντας την εξουσία και οικοδομώντας μια κοινωνία αυτοδιευθυνόμενη και αντι-ιεραρχική.

ΟΜΑΔΑ
ΣΥΜΒΟΥΛΙΑΚΩΝ
ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

Η ΤΑΞΙΚΗ ΠΑΛΗ ΣΤΗΝ ΠΟΛΩΝΙΑ

Το πολωνικό εργατικό κίνημα από πολύ παλιά άρχισε να διαμορφώνει ένα ιδιαίτερο πρόσωπο σε σχέση με τα κινήματα των άλλων ευρωπαϊκών κρατών. Αυτό οφείλεται απ' ενός μεν στη γεωγραφική και ιστορική ιδιαιτερότητα της χώρας (συγκροτείται σαν ανεξάρτητο κράτος το 1922 ενώ την ίδια εποχή το 40% του πληθυσμού είναι εργάτες γης και μικροκαλλιεργητές), απ' ετέρου στην αφόρητη πίεση των Αγγλογαλλικών μονοπωλίων και την μαζική «εξαγωγή εργατικών χεριών» απ' την χώρα. Μ' αυτό τον τρόπο χιλιάδες πολωνοί εργάτες μεταναστεύουν στη δύση και κύρια στις Η.Π.Α, όπου αποτελούν ένα απ' τα πιο δυναμικά κομμάτια του εργατικού κινήματος (όπως π.χ. είχαν μεγάλη συμμετοχή στις σκληρές απεργίες των ανθρακωρυχείων).

Εξάλλου ακόμα και το μαρξιστικό κομμάτι του πολωνικού προλεταριάτου είχε ριζοσπαστικές αντιλήψεις πάνω στο ρόλο του κόμματος. Η Πολωνίδα Ρόζα Λούξεμπουργκ κατάγγελλε την προσπάθεια μετατροπής της δικτατορίας του προλεταριάτου σε δικτατορία του Κομμουνιστικού Κόμματος και υπεραμύνονταν της Συμβουλευτικής οργάνωσης της κοινωνίας: «...κατάργηση των κοινοβουλίων και των δημοτικών αρχών. Τις λειτουργίες τους θα τις αναλάβουν τα συμβούλια εργατών και στρατιωτών... Εκλογές εργατικών συμβουλίων με συμμετοχή όλου του εργατικού πληθυσμού και των δύο φύλων, στην πόλη και στην ύπαιθρο στη βάση κάθε επιχείρησης... Δικαίωμα των εργατών και στρατιωτών να ανακαλούν κάθε στιγμή τους αντιπροσώπους τους...»

(Απ' το «Τι ζητάει ο Σπάρτακος» 1918, ιδρυτικό μέλος του οποίου υπήρξε η Λούξεμπουργκ).

Μετά το Β' ιμπεριαλιστικό πόλεμο ένα μεγάλο μέρος του λαού της κατεστραμμένης Πολωνίας προσφέρει την υποστήριξή του στον ξενόφερτο κρατικό καπιταλισμό πιστεύοντας στην ανόρθωση της οικονομίας της χώρας. Ταυτόχρονα ο Ρώσικος καπιταλισμός δεν έχει συγκεκριμένο τρόπο απομύζησης υπερεργασίας απ' τις χώρες του Ανατολικού συνασπισμού εκτός απ' την αρχική λεηλασία τους κατά την «απελευθέρωση». Έτσι παρατηρείται μια κάποια βελτίωση της πολωνικής οικονομίας. Ταυτόχρονα ο ηγέτης του κόμματος Γκομούλκα απομακρύνθηκε αρκετά απ' την κολλεκτιβοποίηση της γης και την κρατικοποίηση των επιχειρήσεων. Δημιουργήθηκαν 900.000 μικροϊδιοκτησίες από 3-15 εκτάρια και αρκετές χιλιάδες μικρές (κάτω των 50 εργατών) συντεχνιακές επιχειρήσεις. Σημαντικό ρόλο αρχίζουν να παίζουν μια κάστα διανοούμενων-οικονομολόγων (ιντελλιγκέντσια) και η ισχυρή ρωμαιοκαθολική εκκλησία, σαν μεσάζοντες ανάμεσα στην εξουσία και την εργατική τάξη.

Γρήγορα γίνεται φανερό ότι η Αγγλογαλλική εκμετάλλευση των εργαζομένων, αντικαταστάθηκε με την εκμετάλλευση των Ρώσων και των ντόπιων λακέδων τους, δηλαδή την κομματική γραφειοκρατική κάστα. Αφού απαλλάσσονται από την πίεση του πολέμου οι Ρώσοι καπιταλιστές αρχίζουν να χρησιμοποιούν τους πόρους και το βιομηχανικό δυναμικό των άλλων χωρών της κυριαρχίας τους με τρόπο εντελώς αποικιακό. Ταυτόχρονα η κομματική ηγεσία της Πολωνίας αντικαθίσταται απ' την σκληρή πτέρυγα (1948-1951) καταργείται η μικροϊδιοκτησία της γης, επιβάλλεται εξοντωτικός ρυθμός εκβιομηχάνισης της χώρας. Όλα αυτά βέβαια τα πληρώνει ο εργαζόμενος λαός της Πολωνίας με μια κατακόρυφη πτώση της αγοραστικής αξίας το ήδη χαμηλού μισθού του, με εμφανιζόμενη ανεργία, με έλλειψη βασικών ειδών διατροφής από την αγορά.

Τα τελευταία 25 χρόνια η ταξική πάλη δίνεται στην Πολωνία, με δυο ιδιαίτερα έντονα χαρακτηριστικά: την αντίθεση των εργατών στην απομύζηση των πλουτοπαραγωγικών πηγών της χώρας απ' το Ρώσικο καπιταλισμό και την πάλη τους ενάντια στην κομματική γραφειοκρατία που καρπώνεται την υπερεργασία τους. Η πολωνική εργατική τάξη με συνεχείς εξεγέρσεις απ' το 1956 μέχρι σήμερα δείχνει την πραγματικότητα της ταξικής πάλης στις χώρες του κρατικού καπιταλισμού.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1956 -1970

Οι αλλαγές στην ηγεσία του Πολωνικού κόμματος που άρχισαν το 1948 και κράτησαν μέχρι το 1951 φέρνοντας στο προσκήνιο τη σκληρή σταλινική ομάδα, η ωμή εκμετάλλευση απ' τη μεριά των Ρώσων και η ξέφρενη εκβιομηχάνιση της χώρας οδήγησαν το προλεταριάτο σε κατάσταση εξαθλίωσης. Σ' αυτό συνέβαλλε και η αντιπαραγωγικότητα της βιομηχανίας λόγω της τερατώδους γραφειοκρατικής οργάνωσης στο επίπεδο του σχεδιασμού. Η παραγωγικότητα του Πολωνικού εργάτη είναι η μισή απ' την αντίστοιχη του Γερμανού ή Γάλλου, ενώ το βιοτικό του επίπεδο βρίσκεται στο ένα τρίτο του επιπέδου του εργάτη της Γερμανίας. Αυτή την εποχή το 30% του πληθυσμού είναι αγρότες και η αγροτική παραγωγή φτάνει το 21% του εθνικού προϊόντος. Η εκβιομηχάνιση δημιουργεί μια σημαντικής έκτασης προλεταριοποίηση των αγροτών, πλαταίνοντας έτσι την εργατική τάξη. Συνέχεια κομμάτια του πολωνικού λαού ωθούνται προς τις βιομηχανίες και την παραπέρα εξαθλίωση.

Ο θάνατος του Στάλιν το 1953 και η πάλη ανάμεσα στις φατρίες της άρχουσας τάξης ατή Σ.Ε. σε συνδυασμό μ' όσα αναφέρθηκαν προηγούμενα, έδωσαν το έναυσμα για το ξεσκήωμα των εργατών των περιφερειακών κρατών. Το '53 η εξέγερση του Ανατολικού Βερολίνου, το '56 η ουγγρική επανάσταση και η εξέγερση του Πόζναν στην Πολωνία.

Από το Μάρτιο του 1956 άρχισαν να εμφανίζονται έντονες απεργιακές κινητοποιήσεις, διάσπαρτες στις βιομηχανικές περιοχές της Βαρσοβίας και της Σιλεσίας καθώς και στα λιμάνια της Βαλτικής. Οι απεργίες πού ξεκίνησαν απ' τη βάση των εργατών μέσα από απεργιακές επιτροπές, κατευθύνθηκαν έντεχνα από την ιντελλιγκέντσια και από ένα κομμάτι της άρχουσας τάξης προς την φιλελευθεροποίηση ατά πλαίσια του καθεστώτος. Στις 28 Ιούνη οι εργάτες της σιδηρουργίας-μεταλλουργίας και οι εργάτες της υφαντουργίας στο Πόζναν κατεβαίνουν σε διαδήλωση στην πόλη που καταλήγει σε εξέγερση. Η κρατική καταστολή ήταν άμεση και αιματηρή.

Αποτέλεσμα της πάλης αυτής ήταν: 1) η επάνοδος του Γκομούλκα και των μεταρρυθμιστών στην ηγεσία του κόμματος, 2) μερική αποκολλεκτιβοποίηση της γης, 3) μείωση του ρυθμού εκβιομηχάνισης και 4) η λειτουργία «Εργατικών Συμβουλίων» που ήταν πάγιο αίτημα των εργατών.

Η αποδοχή και νομιμοποίηση απ' το κράτος των «Ε.Σ.» ήταν προϊόν της γενικότερης ενσωματωτικής προσπάθειας της άρχουσας τάξης. Η λειτουργία τους αποδειχνεται ήττα του κινήματος του '56 στο βαθμό πού καταλήγουν να είναι ένα ακόμη γρανάζι κρατικού ελέγχου πάνω στην εργατική τάξη. Οι περισσότερες απεργιακές επιτροπές με τη θεσμοθέτησή τους απ' την κυβέρνηση δεν είναι τίποτ' άλλο από τους εγγυητές

της εφαρμογής των εντολών της κορυφής και της υποταγής της βάσης. Τα περισσότερα απ' τα «Συμβούλια» ελέγχονται απ' τους τεχνικούς και τους διευθυντά-δες σε άμεση εξάρτηση με την κομματική γραφειοκρατία. Σ' αρκετές περιπτώσεις τα «Συμβούλια» ήταν δημιουργήματα της εργατικής βάσης και προέρχονταν απ' τις αγωνιστικές απεργιακές επιτροπές. Αυτά τα Συμβούλια προσπάθησαν να συντονισθούν σε εθνική κλίμακα και ήρθαν σε σύγκρουση με το κόμμα και τα επίσημα συνδικάτα. Ο Γκομούλκα στην 9η ολομέλεια του κόμματος τον Μάη του 1957, χαρακτήρισε τις προσπάθειες ανεξαρτοποίησης των Ε.Σ. σαν «αναρχική ουτοπία».

Το '58 ο κλονισμός του κράτους έχει περάσει και η εργατική εξέγερση αποτελεί παρελθόν πια. Την άνοιξη αυτής της χρονιάς δημιουργείται το Κ.Σ.Ρ.. (Συνδιάσκεψη εργατικής αυτοδιαχείρισης) κάτω απ' τον άμεσο έλεγχο του κράτους, που αποτελεί το τελειωτικό χτύπημα ενάντια στα «Συμβούλια» Μέσα σε λίγο καιρό απ' τα 90.000 μέλη των «ΕΣ.» μόνο 40.000 είναι εργάτες και οι υπόλοιποι διοικητικά στελέχη. Τα «Συμβούλια» συνεδριάζουν 2-3 φορές το χρόνο με διακοσμητικό ρόλο στον καθορισμό και διανομή των πριμ παραγωγής.

Μέσα σε δυο χρόνια ολοκληρώνεται η ενσωμάτωση της εργατικής τάξης, κάτω από το δικό της λάθος να προσπαθήσει να πετύχει μια συνύπαρξη του Συμβουλιακού συστήματος με το κράτος. Ο Fabbri έγραφε: «Πρόθεση απατηλή και φρούδα ελπίδα. Να χτυπήσεις την κρατική βδέλλα σε μερικά πλοκάμια, αφήνοντας ζωντανά τ' άλλα, σημαίνει να τη ξαναδείς να ξαναγεννιέται κάθε ώρα πιο απειλητική να μη τη χτυπάς κατ' ευθείαν στην κεφαλή σημαίνει να καταδικάζεσαι στο μαρτύριο του Σίσυφου».

Σύντομα η Πολωνία επανέρχεται στην προ του '56 κατάσταση. Η, για ένα διάστημα μετά το Πόζναν, άνοδος του βιοτικού επιπέδου εξανεμίζεται με την επάνοδο στους εξοντωτικούς ρυθμούς ανάπτυξης της βιομηχανίας, κάτω απ' την πίεση των Ρώσων καπιταλιστών. Για να γίνει φανερό τι σημαίνει «εξοντωτικός ρυθμός» αναφέρουμε ότι απ' το 1944 μέχρι το 1968 δωδεκαπλασιάστηκε η βιομηχανία της χώρας κατατάσσοντας την στην 14η θέση σε παγκόσμια κλίμακα.

Ταυτόχρονα η ιντελιγκέντσια (διανοούμενοι - οικονομολόγοι) χάνει το σημαντικό ρόλο του μεσολαβητή ανάμεσα στο κόμμα και τους εργάτες. Η φιλελευθεροποίηση σταματάει και η κομματική γραφειοκρατία έχει πάρει για καλά το πάνω χέρι. Η αντίθεση ανάμεσα στο κόμμα και την ιντελιγκέντσια οδήγησε σε γεγονότα που ήταν έξω απ' την εργατική πάλη και άφησαν αδιάφορο το προλεταριάτο και τις εργαζόμενες μάζες.

Ήταν η εξέγερση φοιτητών και διανοούμενων το '68 που καταστέλλεται εύκολα από το κράτος. Η εργατική τάξη δεν συμμετέχει, παρ' ότι οι φοιτητές κάνουν προσπάθειες να την προσεταιριστούν και την ίδια εποχή κηρύσσονται συχνά απεργίες. Σαν εξήγηση στο γιατί οι εργάτες δεν συμμετείχαν στα γεγονότα του '68 θα αντιγράψουμε ένα κομμάτι από κείμενο της ολλανδικής ομάδας «Δράση και σκέψη» για το ίδιο θέμα:

«...Αν οι πολωνοί εργάτες δεν υποστήριζαν τους διανοούμενους του Μάρτη του '68, και αν οι πολωνοί διανοούμενοι δεν υποστήριζαν τους εργάτες του Γκντανσκ το Δεκέμβρη του 1970 η αιτία είναι απλή: τα ταξικά συμφέροντα των δύο αυτών στρωμάτων είναι τελείως διαφορετικά...».

Η νεανική δομή του πληθυσμού της Πολωνίας και ο κακός σχεδιασμός απ' τη μεριά της γραφειοκρατίας προσθέτουν δύο νέα προβλήματα στα τόσα που αντιμετωπίζει η εργατική τάξη. Την πενταετία '65-'70 3.500.000 νέοι ενηλικιώνονται και εντάσσονται στην παραγωγή με μισθούς 1.000-3.000 ζλότυ, που δεν αρκούσαν ούτε για ψωμί, νερό και άλλες άμεσες ανάγκες, ενώ οι διευθυντάδες έπαιρναν 20.000-30.000 ζλότυ το μήνα. Ο κακός σχεδιασμός της παραγωγής εμφάνισε και έντονο πρόβλημα ανεργίας: 600.000 άνεργοι το '65 και γύρω στο εκατομμύριο το '68. Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες η ταξική πάλη εντείνεται όσο η εκμετάλλευση μεγαλώνει.

Οι σποραδικές και ασυντόνιστες απεργίες στην αρχή γενικεύονται και οδηγούν στην ανοιχτή ρήξη με το κράτος το 1970-1971 στις πόλεις της Βαλτικής κύρια, μα και σ' ολόκληρη την Πολωνία.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1970 -1971

Ήδη από τις αρχές της χρονιάς του 1970 προωθείται νέο σύστημα πληρωμών «με νόρμες παραγωγής». Μ' αυτό το τρόπο αυξάνονται τα πριμ αλλά μειώνονται οι μισθοί και καταργούνται οι υπερωρίες, που αποτελούσαν σημαντικό ποσοστό αποδοχών για τους εργάτες.

Έτσι έχουμε ουσιαστική πτώση των αμοιβών των εργαζομένων. Στις 13 Δεκέμβρη η κυβέρνηση ανακοινώνει νέα πολιτική τιμών. Αυξήσεις μέχρι 30% σε είδη πρώτης ανάγκης (46 είδη ιδίως τρόφιμα και ρουχισμός), μειώσεις σε 40 είδη οικιακών ηλεκτρικών συσκευών. Ταυτόχρονα καλού-κακού αυξάνονται κατά 20% οι μισθοί του 1.000.000 μπάτσων της χώρας. Επειδή είναι φανερό ότι οι αυξήσεις δεν θα περάσουν εύκολα στους εργαζόμενους, η άρχουσα τάξη ενισχύει το κύριο στήριγμα της: τις δυνάμεις καταστολής.

Την ίδια μέρα (13 Δεκέμβρη) τμήμα των ναυπηγείων του Γκντανσκ απεργεί και στέλνει εκλεγμένη επιτροπή στους υπεύθυνους του κόμματος με τα αιτήματά του. Η επιτροπή συλλαμβάνεται. Δευτέρα 14/12: όλο το συγκρότημα των ναυπηγείων απεργεί. Οι εργάτες ξεκινούν διαδήλωση μέσα στην πόλη. Η πολιτοφυλακή επεμβαίνει ενάντια σ' αυτή. Ακολουθούν συγκρούσεις, πυρπόληση των γραφείων του κόμματος και μεγάλων καταστημάτων, καθώς και απαλλοτριώσεις διαφόρων ειδών από το πλήθος. Η πολιτοφυλακή εξουδετερώνεται 35 τραυματίες μεταφέρονται στο νοσοκομείο. Τρίτη 15/12: γενίκευση της απεργίας σ' όλη την πόλη και το λιμάνι. Συγκροτείται τεράστια πορεία εργατών που κατακλύζει το Γκντανσκ. Οι συγκρούσεις αρχίζουν βιαιότατες αυτή τη φορά. Το πλήθος επιτίθεται και πυρπολεί το κτίριο της πολιτοφυλακής με σκοπό να λευτερώσει τους φυλακισμένους εργάτες της απεργιακής επιτροπής. Καίει τα γραφεία της Περιφερειακής επιτροπής, το ξενοδοχείο «Μονοπόλ», τράπεζες και μεγάλα καταστήματα, καταλαμβάνουν το σιδηροδρομικό σταθμό. Στις 3 το απόγευμα, παρ' όλη τη χρήση των ελικοπτέρων, όπλων, δακρυγόνων, γκλομπς, η αστυνομία και η πολιτοφυλακή έχουν απωθηθεί και οι εξεγερμένοι εργάτες ελέγχουν το Γκντανσκ. Δεκάδες νεκροί εργάτες και ακόμα περισσότεροι πολιτοφύλακες που στραγγαλίζονται, κρεμιούνται, λιθοβολούνται ή ρίχνονται τυλιγμένοι με συρματοπλέγμα στο λιμάνι. Αργότερα την ίδια μέρα επεμβαίνουν τα τανκς και ο στρατός. Σφοδρές συγκρούσεις στην πόλη με ομολογημένους από το κράτος 6 νεκρούς και 300 τραυματίες. Οι εργάτες χάνουν τον έλεγχο της πόλης και καταλαμβάνουν τα ναυπηγεία που κυκλώνονται από τις δυνάμεις κρατικής καταστολής. Τα ναυπηγεία «Λένιν» εκκενώνονται τις πρωινές ώρες της Πέμπτης 17/12 μετά από συμφωνία αρχών – απεργιακών επιτροπών.

(Σημείωση: τα στοιχεία για την εξέγερση προέρχονται απ' την εφημερίδα «Γκλος Βιμπρζέζα» επίσημη εφημερίδα της περιφερειακής οργάνωσης του κόμματος του Γκντανσκ πράγμα που σημαίνει ότι είναι πολύ συντηρητικά προσπαθώντας να μειώσουν την έκταση των γεγονότων).

Ταυτόχρονα με το Γκντανσκ σ' όλη την Πολωνία η εργατική τάξη ξεσηκώνεται. Στη Βαρσοβία, στο Κατοβίτσε, στο Πόζναν, στη Κρακοβία, στο Σλούποκ, εκατοντάδες εργοστάσια απεργούν και γίνονται συγκρούσεις ανάμεσα σε διαδηλωτές και το στρατό με σημαντικό αριθμό θυμάτων. Για το Σλουπσκ η «Monde» αναφέρει μια νεκρή μεσόκοπη γυναίκα και ήη Δανέζικη «Extra Bladet» μιλάει για άγριο ανθρωποκυνηγτό μιας ώρας των διαδηλωτών από τις δυνάμεις καταστολής. Ευρύτερης έκτασης απεργίες και εξεγέρσεις έχουμε στο Στετίνο, στο Έλμπλαγκ, και στη Γκντύνια. Παρ' ότι και πάλι οι πληροφορίες προέρχονται από δημοσιεύματα του πολωνικού Τύπου τα στοιχεία αποκαλύπτουν ξεκάθαρα ότι την περίοδο του 1970-1971 ολόκληρη η Πολωνία έχει ξεσηκωθεί.

Στο Έλμπλαγκ: από τις 16 ως 19 Δεκέμβρη ξεσπών απεργίες στα εργοστάσια Ζάμεκ και στις βιομηχανίες ξύλου. Στις 16 του μήνα η πολιτοφυλακή έχει απώλειες και 6 τραυματίες. Συλλαμβάνονται 65 άτομα. Στις 18 επεμβαίνει ο στρατός. Αποτέλεσμα σύμφωνα με τις επίσημες ομολογίες, ένας νεκρός, τρεις τραυματίες και 134 επιχειρήσεις και γραφεία κατεστραμμένα. «...Οι εργαζόμενοι του εργοστασίου Ζάμεκ έστειλαν μια αντιπροσωπεία στον τοπικό διευθυντή του κόμματος. Αυτός αρνήθηκε να δεχθεί «"ληστές και γκάνγκστερς». Όταν μερικές ώρες αργότερα, πήγε να συναντήσει τους εργάτες μερικοί τον έπιασαν και τον κρέμασαν...» («Κόκκινα Τετράδια», τεύχος 3).

Στη Γκντύνια: η εξέγερση ξεκινάει από τα ναυπηγεία «Παρισινή Κομμούνα» στις 15 του Δεκέμβρη. Η εκλεγμένη απεργιακή επιτροπή συλλαμβάνεται. Την επόμενη μέρα ο στρατός καταλαμβάνει τα ναυπηγεία χτυπώντας απρόκλητα τους εργάτες. Τέσσερις απ' αυτούς σκοτώνονται από ριπές πολυβόλου καθώς κατευθύνονται προς την «Παρισινή Κομμούνα». Αυτό αποτελεί τη σταγόνα που κάνει το ποτήρι να ξεχειλίσει. Τουλάχιστον 10.000 διαδηλωτές συγκρούονται με τις δυνάμεις καταστολής, πυρπολούν τραίνα και γραφεία, στήνουν οδοφράγματα και επιτίθενται στο Δημαρχείο. Η κατάσταση έχει ξεφύγει απ' τα χέρια των κομματικών γραφειοκρατών που δίνουν τη διαταγή μιας πρωτοφανούς σφαγής των εργατών. Τουλάχιστον 210 νεκροί στη Γκντύνια φορτώνονται σε φορτηγά και θάβονται ομαδικά. Το κράτος παραδίνει μόνο μερικά (20 περίπου) πτώματα για ταφή. Μ' αυτό τον τρόπο το «εργατικό κόμμα» της Πολωνίας οδηγεί τους εργάτες στο «σοσιαλιστικό παράδεισο».

Στο Στετίνο: οι απεργοί των 74 εργοστασίων του Στετίνο μετά από συγκρούσεις με το στρατό και τη πολιτοφυλακή παίρνουν στα χέρια τους την πόλη. Η μάχη είναι αιματηρή, αλλά οι εργάτες έχοντας την πείρα του Γκντανσκ (στο Στετίνο οι απεργίες άρχισαν 4 μέρες αργότερα) οργανώνονται σε απεργιακές επιτροπές και διατηρούν καίρια πόστα. Τα γραφεία του κόμματος πυρπολούνται και στην πόλη περιπολούν ένοπλες ομάδες εργατικής πολιτοφυλακής.

Μετά 18 μέρες εξέγερσης σ' όλη την Πολωνία με χιλιάδες νεκρούς (τουλάχιστον χίλιοι στη Γκντύνια, το Γκντανσκ και στ' άλλα λιμάνια της Βαλτικής) και όχι 45 σύμφωνα με τα στοιχεία που έδωσε το Ε.Ε.Κ.Π, χιλιάδες συλληφθέντες και καταστροφές τεράστιες σε υλικό, η τάξη αποκαταστάθηκε στους δρόμους. Ο

Γκομούλκα αντικαθίσταται από τον Γκιέρεκ και οι διεφθαρμένοι πρώην ηγέτες επωμίζονται όλη την ευθύνη. Μια κάστα οικονομολόγων έρχεται στο προσκήνιο, ενώ η παπική Εκκλησία και η ιντελιγκέντσια τηρούν ουδέτερη στάση. Το κόμμα προσπαθώντας να αποκτήσει ερείσματα εγκαινιάζει την «πολιτική του διαλόγου με τη

βάση». Έτσι ο Γκιέρεκ στις 24 Γενάρη 1911, επισκέπτεται τους απεργούς στο Στετίνο. Στην κουβέντα που επακολουθεί οι απεργοί αναγκάζουν τον πρώτο γραμματέα του Ε.Ε.Κ.Π. να ακούσει τα προβλήματα της καθημερινής ζωής τους.

Το κόμμα κάτω από την πίεση των εργατικών αγώνων παίρνει τις εξής αποφάσεις:

- 1) αύξηση των μισθών στο 40% των χαμηλόμισθων εργατών.
- 2) απόσυρση του συστήματος οικονομικών κινήτρων.
- 3) ελεύθερη επιλογή αντιπροσώπων στις επιχειρήσεις και στα εργατικά συμβούλια.
- 4) απομάκρυνση στελεχών και ανασχηματισμός του κόμματος στο Στετίνο.

Τελικά μετά από μια καινούργια απεργιακή κινητοποίηση στο Λοτζ (10.000 απεργοί καταλαμβάνουν 7 υφαντουργικά εργοστάσια), η κυβέρνηση στις 15 Φλεβάρη ανακαλεί και όλες τις αυξήσεις τιμών του προηγούμενου Δεκέμβρη.

Έτσι ο αγώνας τελειώνει με μια νίκη των εργατών στο διεκδικητικό επίπεδο. Όμως όλο αυτό το διάστημα η εργατική τάξη δεν μπόρεσε να ξεπεράσει τον οικονομισμό της. Η κριτική των εργατών περιορίστηκε σε ορισμένα «κακά» στελέχη του κόμματος και δεν έπιασε πλατύτερα κοινωνικά ζητήματα. Η αμφισβήτηση της εξουσίας, από τη μεριά των εξεγερμένων, έμεινε μόνο στον τρόπο άσκησης της. Ο λαός ζητούσε απλά διάλογο με το κράτος και δεν συγκρούστηκε μ' αυτό, παρά μόνο μετά από προκλήσεις του στρατού και της αστυνομίας. Η περιορισμένη αυτή αντίληψη πάνω στα ζητήματα ταξικής πάλης οδήγησε την εργατική νίκη σε μια ουσιαστική ήττα. Οι εργατικοί αγώνες όπως και το '56 αφού καταστάθηκαν, αφομοιώθηκαν.

ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΙΟΥΝΗ 1976

Το πρόβλημα για την άρχουσα τάξη βρισκόταν σε δύο επίπεδα μετά τα γεγονότα του '70-'71. Το πρώτο ήταν η αυξανόμενη πίεση ανάμεσα στα ίδια τα κομμάτια της εξουσίας, με τις αντιμαχόμενες φατρίες, το στρατό, τους μεταρρυθμιστές τεχνοκράτες, τους σκληροπυρηνικούς πολιτικούς, την παπική Εκκλησία, τους διανοούμενους που κι αυτοί (Εκκλησία - διανοούμενοι) διεκδικούσαν προνόμια για τη «συνετή» στάση τους στην περίοδο της εργατικής εξέγερσης. Πρόκειται δηλαδή για ένα πρόβλημα μέσα στα πλαίσια του συστήματος, και σαν τέτοιο, εύκολα ξεπερνιέται. Τα πόστα κατανέμονται ανάμεσα στις διάφορες τάσεις (τεχνοκράτες: Γκιέρεκ, Κοσιόλεκ - πολιτικοί: Μοκζάρ, Όμπζόβοκι - στρατιωτικοί: Γιαρόσεβιτς, Γιαρουζέλσκι), η Εκκλησία πετυχαίνει να της αποδοθεί η περιουσία που είχε κρατικοποιηθεί στη Σιλεσία, η διάνοηση ξαναπαίρνει τη θέση που είχε το '56. Το δεύτερο ήταν, ότι οι εργάτες δυναμωμένοι από τις διεκδικητικές νίκες, οργανώνονται σε ανεξάρτητες επιτροπές και κατακλύζουν με αιτήματα την κομματική γραφειοκρατία. Το κράτος υπό την απειλή της απεργίας αποδέχεται ένα μέρος απ' αυτά, ενώ ταυτόχρονα τα στελέχη του κόμματος σκορπίζονται παντού για να πείσουν τους εργάτες για τον «κοινωνικό ρόλο του κόμματος» μέσα στους χώρους παραγωγής. Τα κρατικά πια εργατικά συμβούλια της περιόδου 1956 ξαναενεργοποιούνται, ελεγχόμενα όμως από τους ακτιβιστές.

Το πάγωμα των τιμών, η αγοραστική αύξηση του μισθού των εργαζομένων και η ένταση της ταξικής πάλης καθιστούν προβληματική την καπιταλιστική συσσώρευση για την άρχουσα τάξη της Πολωνίας και ιδιαίτερα μέσα στις γενικότερες αρνητικές συνθήκες του παγκόσμιου καπιταλισμού (διαφαινόμενη οικονομική κρίση). Η βιομηχανική ανάπτυξη της πενταετίας '70-'75 στρέφεται προς τον καταναλωτισμό, ενώ δίνεται ιδιαίτερη βαρύτητα και στην αγροτική παραγωγή. Η εκσυγχρονιστική ανάγκη του κεφαλαίου δεν μπορεί όμως να ανεχθεί άλλο μια τέτοια κατάσταση. Πρέπει να αυξηθεί το ποσοστό κέρδους ώστε να μπορούν να κάνουν νέες επενδύσεις, αλλά ταυτόχρονα να χτυπηθεί η αγοραστική δύναμη των εργατών, ώστε οι επενδύσεις να απομακρυνθούν από την παραγωγή καταναλωτικών αγαθών προς άλλες πιο επικερδείς κατευθύνσεις, όπως προηγμένη τεχνολογία, ηλεκτρονικά, αυτοκινητοβιομηχανία.

Στις 24 Ιούνη ο Γιαρόσεβιτς ανακοινώνει μια νέα πολιτική «αλήθειας των τιμών» με αυξήσεις στα είδη διατροφής πρώτης ανάγκης κατά 69%. Οι τιμές θα εφαρμόζονταν από τις 28 Ιούνη, ενώ για την επόμενη μέρα οργανώθηκαν ενημερωτικές συζητήσεις σ' όλους τους χώρους δουλειάς. Μ' αυτό τον τρόπο η γραφειοκρατική κάστα ήλπιζε πως θ' αποφύγει καταστάσεις ανάλογες με το '70-'71. Οι εργάτες όμως έδωσαν για μια ακόμα φορά την απάντησή τους. Σ' όλα τα εργοστάσια οι κομματικοί αντιπρόσωποι γιουχάρουν και ξυλοκοπούνται Από το βράδυ της ίδιας μέρας στο Γκντανσκ, στη Fiat, στην Ursus και αλλού ξεσπών απεργίες. Όλη η βιομηχανική Πολωνία βρίσκεται σε απεργιακή κινητοποίηση. Εκείνο πού

είναι σημαντικό να αναφέρουμε είναι ότι η περιοχή της πρώην Γερμανικής Σιλεσίας, προσωπικό φέουδο του Γκιέρεκ, πρώτη φορά γνωρίζει τέτοιας έκτασης απεργίες. Εκεί όμως που δίνεται το τελεσίγραφο της εργατικής τάξης προς την πολιτική εξουσία είναι το εργοστασιακό συγκρότημα της Ursus κοντά στη Βαρσοβία και στη βιομηχανική πόλη Ράντομ.

Στην Ursus οι εργάτες αφού κηρύσσουν απεργία ξεχύνονται στους δρόμους, καταλαμβάνουν δύο αμαξοστοιχίες και εκτροχιάζουν μια τρίτη εμπορική, από την οποία παίρνουν όσα εμπορεύματα τους είναι χρήσιμα, ιδίως τρόφιμα. Η πόλη (κατά τα Δυτικά πρότυπα το εργοστάσιο αποτελούσε μια ολόκληρη πόλη) καταλαμβάνεται από τους εργάτες, ενώ είναι κυκλωμένη από δυνάμεις της πολιτοφυλακής. Οι εργάτες δηλώνουν ότι θα ξανανοίξουν τις σιδηροδρομικές γραμμές που έχουν μπλοκάρει, μόνο όταν ανακληθούν οι αυξήσεις των τιμών.

Στο Ράντομ οι εικόνες είναι ανάλογες με εκείνες του Γκντανσκ και της Γκντύνια τον «κόκκινο Δεκέμβρη» του '70. Με πρωτοπορία τους εργάτες βιομηχανίας όπλων. Όλος ο εργαζόμενος πληθυσμός, οι νοικοκυρές, οι νέοι άνεργοι της πόλης επιτίθενται ενάντια σ' ότι συμβολίζει την εξουσία του κόμματος. Πυρπολούνται τα κομματικά γραφεία, αυτοκίνητα της ασφάλειας και της αστυνομίας, στήνονται δεκάδες οδοφράγματα. Οι μνήμες των νεκρών της προηγούμενης εξέγερσης είναι νωπές και οι διαδηλωτές δείχνουν ιδιαίτερο μίσος στους μπάτσους. Ένας πυρπολείται μαζί με τ' αυτοκίνητό του, ένας άλλος υποκύπτει από χτυπήματα απ' το ίδιο του γκλομπ. Αργότερα την ίδια μέρα δυνάμεις που μεταφέρθηκαν με αερογέφυρες καταστέλλουν την εξέγερση. Οι απώλειες είναι μεγάλες: 17 νεκροί διαδηλωτές θάβονται ομαδικά εκατοντάδες τραυματίες κατακλύζουν τα νοσοκομεία ανεξακρίβωτος αριθμός νεκρών από τη μεριά της αστυνομίας και 75 τραυματίες από τους οποίους οι 8 βαριά. Τα επεισόδια συνεχίζονται στην πόλη γι' αρκετές ακόμα μέρες αιματηρά.

Μετά τη ξεκάθαρη αυτή απάντηση της εργατικής τάξης η κυβέρνηση μέσα σε 24 ώρες αναγκάζεται να αποσύρει τις αυξήσεις που είχε ανακοινώσει.

ΑΠΟ ΤΟ 1976 ΣΤΟ 1980

Η νίκη του εργατικού κινήματος τον Ιούνιο του 1976 αποδείχτηκε μερική. Η κυβέρνηση και το κόμμα αναγκάστηκαν βέβαια να αποσύρουν τις αυξήσεις των τιμών αλλά ταυτόχρονα κατάφεραν να καταστείλουν ή να ενσωματώσουν την τεράστια δυναμική της σε φάση γενικευμένης εξέγερσης βρισκόμενης, εργατικής τάξης. Τα ίχνη του καψίματος των κομματικών γραφείων, των διήμερων συγκρούσεων στο Ράντομ, οι δεκάδες νεκροί, σβήστηκαν με μια τρομερή βιασύνη απ' το Κράτος. Η εξουσία τρομοκρατημένη και παραπαίουσα απ' το αυθόρμητο ξεσηκωμά του λαού ψάχνει απεγνωσμένα να βρει κάποιους υπεύθυνους, κάποιους υποκινητές. Η λογική των μανδρινών του κόμματος δεν μπορεί να συλλάβει το γεγονός ότι εκατοντάδες χιλιάδες εργάτες χωρίς καθοδήγηση και αρχηγούς αμφισβήτησαν τον μύθο της μετάθεσης της λύσης των προβλημάτων τους σε κάποια κομματικά γραφεία. Έτσι κατασκευάζουν δίκες διάφορων «υποκινητών». Επτά εργάτες της Ursus και έξι διαδηλωτές του Ράντομ κάτω από τρομαχτική αστυνομοκρατία καταδικάζονται σε ποινές από 4-10 χρόνια. Οι δίκες και διώξεις κύρια ενάντια στους εργάτες της Ursus συνεχίζονται για καιρό. Η νίκη των πολωνών εργατών συνοδεύεται από την καταστολή και την προσπάθεια του κόμματος να αποκτήσει τον έλεγχο πάνω στην εργατική τάξη μειώνοντας τον αντίκτυπο της ταξικής πάλης. Όμως τρεις εξεγέρσεις με δεκάδες νεκρούς και χρόνια ασίγαστης πάλης των πολωνών ενάντια στον κρατικό καπιταλισμό αποτελούν μια ιστορική πείρα που τους οδηγεί στον δρόμο της κοινωνικής επανάστασης. Ξεπερνούν την οικονομίστικη αντίληψη της απλής διεκδίκησης μπαίνουν στη λογική της ανατροπής. Έξω απ' την αύξηση του μεροκάματου βάζουν στοιχεία αμφισβήτησης κυρίαρχων δομών της κρατικοκαπιταλιστικής κοινωνίας μετατρέποντας την οικονομική κρίση σε κοινωνική. Επειδή πιστεύουμε ότι απ' το σημείο αυτό και μετά ή ταξική πάλη στην Πολωνία μπαίνει σε καινούργια φάση, της άμεσης πια αντιπαράθεσης, θέλουμε να δώσουμε μια μεγαλύτερη ανάλυση του τι σημαίνει η μετατροπή της οικονομικής κρίσης σε κοινωνική.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΡΙΣΗ

Η έννοια της κρίσης ενυπάρχει πάντα και μόνιμα στις καπιταλιστικές κοινωνίες (είτε εκμεταλλευτικές είτε γραφειοκρατικές είναι), στο βαθμό που οι αντιφάσεις του συστήματος δημιουργούν ενδοκαπιταλιστικές αντιθέσεις, ενώ ταυτόχρονα οξύνεται και εξελίσσεται ή ταξική πάλη. Η γενεσιουργός αίτια της κρίσης είναι η ίδια η άρθρωση των καπιταλιστικών σχέσεων και η κρίση είναι κύρια οικονομική. Η συσσώρευση των

αντιθέσεων και κύρια η συνεχής πτώση του ποσοστού υπερεργασίας που καρπούται η άρχουσα τάξη, καθιστούν αναγκαίο για την ύπαρξη του καπιταλισμού το ξέσπασμα της κρίσης για 2 λόγους:

1) η μια είναι η αναδιάρθρωση του κεφαλαίου σε όρους προσφορότερους γι' αυτό, δηλαδή επαναπροσδιορισμός της θέσης της ντόπιας άρχουσας τάξης μέσα στο παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα και η αποσυμπίεση της έντασης της ταξικής πάλης είτε με την καταστολή είτε με κάποιες μεταρρυθμίσεις. 2) η δεύτερη είναι η αναγκαιότητα αναπαραγωγής του καπιταλισμού, στο ρυθμό που είναι ο μόνος τρόπος ξεπεράσματος των συσσωρευμένων αντιθέσεων του και το προχώρημα σε καινούργιας φάσεις ανάπτυξης. Σ' αυτό το επίπεδο ο καπιταλισμός έχει τη δυνατότητα να χρησιμοποιήσει τις κρίσεις του παρατείνοντας την ύπαρξή του. Χαρακτηριστικό παράδειγμα τέτοιου είδους κρίσης είναι η κρίση του '56 στην Πολωνία.

Η Πολωνική άρχουσα τάξη:

1) επαναπροσδιορίζει τις σχέσεις οικονομικής εκμετάλλευσης με την Σοβιετική Ένωση προς το συμφέρον της, με την εφαρμογή ρεαλιστικών τιμών για τις εξαγωγές της προς αυτήν. Ταυτόχρονα με την καταστολή στο Πόζναν και τη μεταρρύθμιση στην ύπαιθρο και τα συνδικάτα, αποσυμπιέζει την αυξανόμενη λαϊκή πίεση.

2) περνάει από την περίοδο της ανοικοδόμησης και της ανάπτυξης των βασικών βιομηχανιών, σε μια περίοδο ύφεσης, αναγκαίας για την εδραίωση της παντοδυναμίας του κόμματος, ούτως ώστε ισχυρότερη να προχωρήσει σε νέους εξοντωτικούς ρυθμούς εκβιομηχάνισης, που την πληρώνουν οι εργαζόμενοι με πτώση του βιοτικού τους επιπέδου.

Η μετατροπή της οικονομικής κρίσης σε κοινωνική είναι αυτή που ανατρέπει την ισορροπία των ταξικών σχέσεων και φέρνει την άρχουσα τάξη στη χειρότερη αμυντική θέση απέναντι στην αναπτυσσόμενη δυναμική της πάλης των εργατών. Η επέμβαση αυτή των εργατών πάνω στην υπάρχουσα οικονομική κρίση με την ένταση της κοινωνικής κριτικής σ' όλο το φάσμα πια του κρατικού εποικοδομήματος, με την εξέγερσή τους ενάντια στην κοινωνία των αφεντικών, με το ξήλωμα των διευθυντάδων και το στήσιμο εργατικών συμβουλίων, δύο μόνο επιλογές αφήνει στο κράτος και στην άρχουσα τάξη: η πρώτη είναι να προχωρήσει σε μια μεταρρυθμιστική πορεία, ώστε να μπορέσει να καταστείλει και να αφομοιώσει την κίνηση της εργατικής τάξης. Αυτό το καταφέρνει η άρχουσα τάξη της Πολωνίας και το '70-'71 και το '76 απέναντι στις εργατικές εξεγέρσεις. Αφού τις κατέστειλε βίαια, η ενσωμάτωση έγινε με την ικανοποίηση των οικονομικών όρων, με την αλλαγή φρουράς στην ηγεσία του κόμματος και του κράτους, με την «αποδοχή» της λειτουργίας των εργατικών συμβουλίων. Όταν όμως η συνείδηση των εξεγερμένων εργατών παγιώνεται μέσα από την πείρα τους, τα τεχνάσματα της εξουσίας πέφτουν στο κενό. Η αυτοοργάνωση των μαζών στη βάση των δικών τους πραγματικών αναγκών, η πάλη για αυτοδιαχείριση και αυτοδιεύθυνση των χώρων δουλειάς μέσα από τα εργατικά συμβούλια του κάθε εξεγερμένου εργοστάσιου, επιτρέπει μόνο τη δεύτερη επιλογή: την αποκάλυπτη κρατική βία, το φασισμό και το στρατιωτικό νόμο, τη μετωπική πια ταξική σύγκρουση.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1980 - 1981

Το απεργιακό κίνημα του Ιούλη-Σεπτέμβρη 1980 ξεκίνησε όπως και τα κινήματα του '70-'71 και του '76. Σε μια υποβόσκουσα οικονομική κρίση όπου οι μισθοί εξανεμίζονται και οι επενδύσεις κεφαλαίου μειώνονται στη χώρα, όταν η αγροτική πολιτική αποτυγχάνει και το εξωτερικό χρέος φθάνει σε ύψος ρεκόρ (20 δις δολάρια), η εξουσία βρίσκεται μπροστά στο δίλημμα: ή να συμπιέσει ακόμα το εισόδημα των εργαζομένων προκαλώντας ταυτόχρονα έκρηξη της ταξικής πάλης ή να αυτοκαταστραφεί. Ανάμεσα στα δύο προκρίνει το πρώτο και έτσι την 1η Ιούλη του '80 ανακοινώνει αυξήσεις τιμών σε είδη πρώτης ανάγκης που είχαν παγώσει από το '76. Οι ανατιμήσεις αυτές ιδίως στο κρέας, φθάνουν το 60%. Ταυτόχρονα οι εργάτες έχοντας συνειδητοποιήσει τις δυνάμεις τους, αντιστέκονται στους ρυθμούς εντατικοποίησης της δουλειάς και μάλλον τους επιβραδύνουν. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι το σλόγκαν που κυκλοφορούσε πλατειά ανάμεσα στους εργάτες: «είτε δουλεύεις είτε όχι, ο Γκιέρεκ σε πληρώνει γιατί σε φοβάται». Αυτή η εργατική τάξη έχοντας συνείδηση της δύναμης της απαντά άμεσα στις αυξήσεις. Την άλλη κιόλας μέρα ξεσπών απεργίες στην Ursus και στην αυτοκινητοβιομηχανία Ζεράν, τις βιομηχανίες της περιοχής του Λοτς, το εργοστάσιο ηλεκτρολογικού υλικού «P. Λούζεμπουργκ» κ.ά. Το απεργιακό κύμα για λίγο σταματά, αφού δίνονται στους απεργούς αυξήσεις της τάξης του 15-20%. Στις 14 του μήνα έχουμε γενική απεργία στο Λούμπιν (πώλη 300.000) που σταματά στις 19 του μήνα, αφού οι απεργοί πέτυχαν αυξήσεις 10%. Μετά την απεργία του Λούμπιν, η εξουσία προσπαθώντας να εκτονώσει την αντίδραση δίνει αμέσως τις οικονομικές παροχές που διεκδικούνται από τις επιμέρους απεργίες, με τη λογική του «διαίρει και βασίλευε». Όμως οι εξελίξεις είναι ραγδαίες:

14 Αυγούστου: απεργία 17.000 εργατών στα ναυπηγεία «Λένιν» του Γκντανσκ, δημιουργία διεργοστασιακών επιτροπών απεργίας (Δ.Ε.Α.) με 21 αιτήματα, εκ των οποίων μόνο δύο οικονομικά.

20 Αυγούστου: γενίκευση της απεργίας και δημιουργία Δ.Ε.Α, στο Στετίνο, τη Γκντύνια και αλλού, με κύριο αίτημα τη δημιουργία ανεξάρτητου συνδικάτου.

22 Αυγούστου: απεργούν 400 βιομηχανίες.

24 Αυγούστου: αλλαγές στην κυβέρνηση με καθαίρεση του πρωθυπουργού.

26 Αυγούστου: έναρξη συνομιλιών μεταξύ Δ.Ε.Α. και κράτους.

31 Αυγούστου: υπογραφή συμφωνίας με το κράτος στο Γκντανσκ.

5 Σεπτέμβρη: απομακρύνεται ο Γκιέρεκ από γραμματέας του κόμματος και αναλαμβάνει ο Κάνια.

27 Σεπτέμβρη: δημιουργείται η «Αλληλεγγύη».

10 Νοέμβρη: αναγνωρίζεται επίσημα η «Αλληλεγγύη» από το κράτος.

Σ' όλο αυτό το διάστημα το κράτος ψάχνει να βρει κάποιους έγκυρους συνομιλητές σαν αντιπρόσωπους της εργατικής τάξης. Τους βρίσκει στα πρόσωπα των «ηγετών» της «Αλληλεγγύης», τύπου Βαλέσα. Οι κύριοι αυτοί που παραιτήθηκαν απ' τις δουλειές τους για να γίνουν μόνιμα στελέχη του συνδικάτου, με μισθούς διπλάσιους του μέσου εργάτη (8 000 ζλότυ), παίζουν από δω και πέρα το ρόλο του πυροσβέστη στις απεργιακές κινητοποιήσεις της βάσης. Αυτό γίνεται φανερό στις 31 Μάρτη του '81 όταν ο Βαλέσα υπογράφει με την κυβέρνηση προσωπική συμφωνία, ματαιώνοντας γενική απεργία που είχε προγραμματιστεί με αφορμή τα γεγονότα του Μπύνγκτος, όπου οι μπάτσοι επιτέθηκαν στους εργάτες στις 19 του ίδιου μήνα με αποτέλεσμα: τρεις βαριά και αρκετούς ελαφρότερα τραυματίες.

Σε πολλές φάσεις η βάση ξεπερνάει την ηγεσία του συνδικάτου και κηρύσσονται απεργίες που καταδικάζονται απ' τα ... έμμισθα στελέχη του. Ήδη από το καλοκαίρι του '81 οι συζητήσεις για την αυτοδιαχείριση των επιχειρήσεων απλώνονται μέσα στην εργατική τάξη. Αποτέλεσμα είναι η υιοθέτηση από το Α' Εθνικό συνέδριο της «Αλληλεγγύης» της πρότασης για δημοψήφισμα για την εργατική αυτοδιεύθυνση. Η αντίστροφη μέτρηση για τη σύγκρουση αρχίζει:

20 Νοέμβρη: το ΚΚ Πολωνίας αποφασίζει τη ψήφιση νόμου για απαγόρευση των απεργιών.

4 Δεκέμβρη: η «Αλληλεγγύη» παρά την αντίθετη γνώμη του Βαλέσα, αποφασίζει 24ωρη γενική απεργία σε περίπτωση που ψηφιστεί ο νόμος.

8 Δεκέμβρη: δίνεται στη δημοσιότητα μαγνητοταινία με δηλώσεις του Βαλέσα στο Ράντομ, όπου υποστηρίζει ότι «καμιά αλλαγή στο σύστημα δεν γίνεται χωρίς ρήξη» και κάνει αυτοκριτική απέναντι στη μετριοπαθή στάση που κρατούσε. Η εργατική τάξη μέσα από τη ριζοσπαστικοποίησή της στέλνει τον κάθε κατεργάρι στον πάγκο του, είτε η εξουσία είναι αυτή είτε κάτι ηγετίσκοι σαν τον Βαλέσα. Τα πράγματα γίνονται καθαρά. Η τάξη εναντίον τάξης, οι εργάτες ενάντια στ' αφεντικά.

13 Δεκέμβρη: τα τανκς του κράτους κατεβαίνουν στους δρόμους στις Βαρσοβίας, του Γκντανσκ, του Κατοβίτσε, όλης της Πολωνίας.

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ ΚΑΙ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥΣ

Απ' την εποχή της Ρόζας Λούξεμπουργκ και μετά σ' όλες τις φάσεις της ταξικής πάλης των εργατών της Πολωνίας σημαντικό ρόλο παίζουν τα Εργατικά Συμβούλια. Το ίδιο συμβαίνει παντού όπου η εργατική τάξη εξεγείρεται: Γερμανική επανάσταση του '18, Ουγγαρία του '56, Τσεχοσλοβακία του 1968.

Ταυτόχρονα η ιδέα μιας κοινωνίας που θα ρυθμίζεται μέσα απ' την λειτουργία των Συμβουλίων, απλώνεται μέσα στο παγκόσμιο αντιεξουσιαστικό κίνημα. Απ' αυτή τη σκοπιά θέλουμε να δώσουμε ορισμένες θέσεις μας πάνω στο ζήτημα των συμβουλίων.

- ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ;

Τα εργατικά συμβούλια αποτελούν τρόπο οργάνωσης της παραγωγής και της διαχείρισης απ' την μεριά της εξεγερμένης εργατικής τάξης, απ' τη στιγμή που ανατρέπουν τις καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής και καταστρέφουν τις ιεραρχικές δομές του κράτους. Στη θέση της καπιταλιστικής οργάνωσης της κοινωνίας οι εργάτες βάζουν την αυτοδιαχείριση και αυτοδιεύθυνση των χώρων δουλειάς μέσα απ' τα εργατικά συμβούλια στη βάση κάθε μαζικού χώρου (εργοστάσια, επιχειρήσεις, πολιτοφυλακή, αγροτικές εκμεταλλεύσεις). Στο εργατικό συμβούλιο μετέχουν όσοι λειτουργούν μέσα σ' αυτό το μαζικό χώρο, ισότιμα. Ανώτατο όργανο του συμβουλίου είναι η γενική συνέλευση. Αυτή καθορίζει τις κατευθυντήριες γραμμές και εξουσιοδοτεί για την εφαρμογή τους αντιπροσώπους ή επιτροπές άμεσα ανακλητές. Σε τακτά χρονιά διαστήματα τα μέλη των επιτροπών εναλλάσσονται ούτως ώστε να μην δημιουργείται άτυπη ιεραρχία. Τα συμβούλια θα σχηματίζουν με αντιπροσώπους τους ένα συντονιστικό κεντρικό συμβούλιο των συμβουλίων με αρμοδιότητες εκτελεστικές και

συντονιστικές. Ο στρατός και παρεμφερείς δομές καταργούνται και αντικαθίστανται από πλατειά εργατική πολιτοφυλακή που οργανώνει το κάθε εργατικό συμβούλιο. Το ίδιο συμβαίνει και για ζήτημα εκπαίδευσης, υγιεινής, συγκοινωνιών κ.λπ. των οποίων οι ενέργειες συντονίζονται από το Κ.Σ.Σ. Άμεσος στόχος των συμβουλίων είναι να καταπολεμήσουν ιεραρχικές τάσεις και να καταργήσουν το διαχωρισμό ανάμεσα στις πρακτικές και διανοητικές δουλειές. Τα άτομα λειτουργούν μέσω' το συμβούλιο συλλογικά διατηρώντας την αυτονομία και την ιδιαιτερότητά τους. (Επειδή το ζήτημα των εργατικών συμβουλίων δεν μπορεί να πιαστεί μέσα σε μια τέτοια μπροσούρα παρά μόνο στοιχειωδώς στα επόμενα κείμενα πληροφόρησης της Ο.Σ.Α, θα αναλυθεί εκτενέστερα).

Γίνεται φανερό ότι αυτή η δομή της κοινωνίας είναι το απαραίτητο εργαλείο άρνησης της εργατικής εξουσίας. Εμείς οι συμβουλιακοί αναρχικοί σαν τέτοια δεχόμαστε τα εργατικά συμβούλια. Στη δοσμένη ανάπτυξη του καπιταλισμού στις βιομηχανικές χώρες απ' το 1917 και μετά πιστεύουμε ότι η συμβουλιακή δομή της κοινωνίας είναι αναπόσπαστο κομμάτι της κοινωνικής επανάστασης. Αποτελεί δηλαδή ταχτικό στόχο κι όχι σκοπό και σαν τέτοιο σ' ένα μεγάλο βαθμό καθορίζεται απ' τις ιδιαιτερότητες των συνθηκών. Η ίδια η φύση των συμβουλίων τα θεσμοθετεί σαν εξουσία, διατηρώντας ένα μεγάλο μέρος των αντιφάσεων και αντιθέσεων πού δημιουργήσε η εκμεταλλευτική κοινωνία. Για μας ο δρόμος της κοινωνικής επανάστασης έχει ένα μόνο τέρμα: Το θάνατο κάθε εξουσίας (όσο πλατειά και λαϊκή κι είναι αυτή). Αντίθετα οι εξουσιαστές συμβουλιακοί ισχυρίζονται ότι η κατάσταση όλης της εξουσίας απ' τα εργατικά συμβούλια είναι «η κομμουνιστική πορεία της κοινωνίας» (Ρ. Λούξεμπουργκ). Κάτω απ' αυτή τη λογική πέφτουν σε κάποιο ανάλογο λάθος με την λενινιστική άποψη για την απονέκρωση του κράτους: «Τα συμβούλια αποτελούν ήδη ένα αντι-κράτος, δηλαδή ένα κράτος που αρχίζει να φθείρεται και να εξαφανίζεται» (Pannekoek).

Η αναρχική άποψη συμπυκνώνεται στο εξής κομμάτι από προκήρυξη Ρώσων αναρχικών: «Λαέ της Πετρούπολης το πρώτο σου καθήκον είναι να καταστρέψεις αυτή την κυβέρνηση. Το δεύτερο να μη δημιουργήσεις καμιά άλλη. Γιατί κάθε εξουσία συνοδεύεται, από την πρώτη μέρα κιόλας, από νόμους και περιορισμούς».

ΠΟΛΩΝΙΑ: ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ Ή ΣΥΝΔΙΚΑΤΟ;

Στην Πολωνία τα ζητήματα των εργατικών συμβουλίων έχουν πιαστεί από παλιά αλλά και συγκεχυμένα απ' την εργατική τάξη. Καθοριστικό ρόλο για όλα αυτά έπαιξε το λάθος του '56. Οι εργάτες αποδέχτηκαν τη λειτουργία των συμβουλίων σε συνδυασμό με την ύπαρξη κράτους. Η κομματική γραφειοκρατία εκμεταλλεύτηκε στο μάζιμουμ αυτή την κατάσταση. Τα συμβούλια έγιναν όργανα στα χέρια της και χρησιμοποιήθηκαν αντί για μέσο χειραφέτησης σαν μέσο χειραγώγησης του εργατικού κινήματος. Οι απεργιακές επιτροπές και οι εργατικές επιτροπές αγώνα μέσα απ' τη θεσμοθέτηση τους σαν συμβούλια αλλοιώνονται και περνούν στον κρατικό έλεγχο. Οι εργάτες σε περιόδους ύφεσης φοβούμενοι τις διοικητικές κυρώσεις εκλέγουν στα συμβούλια κύρια τεχνικούς ακτιβιστές και διευθυντάδες. Έτσι συμβαίνει το εξής παράδοξο: οι αντιπρόσωποι του κράτους να... ελέγχουν τον εαυτό τους σαν μέλη των εργατικών συμβουλίων. Ακόμη και στην διανομή των πριμ οι διάφοροι συμβουλάτορες φροντίζουν για τον εαυτό τους:

«Η πολυμορφία των πριμ είναι ακατανόητη. Τα πριμ δεν φτάνουν ποτέ στα χέρια των εργατών, αλλά στους διάφορους διευθυντές και στο τεχνικό προσωπικό» (ο εκπρόσωπος του W2, στη συνάντηση Γκιέρεκ-απεργών Στετίνου το 1971).

Ήδη από το 1971 φαίνεται πόσο φθαρμένα είναι τα συμβούλια στα μάτια των εργατών (βέβαια τα κρατικά «εργατικά συμβούλια» πόλη απέχουν από το να είναι όργανα αυτοοργάνωσης και αυτοδιεύθυνσης των εργατών). Οι απεργοί του Στετίνου δέχονται με αποδοκimasίες την πρόταση του Γκιέρεκ για συμμετοχή της απεργιακής επιτροπής στα επίσημα εργατικά συμβούλια Κ.Σ.Ρ.

Ταυτόχρονα στη βάση αναπτύσσονται οργανωτικές δομές, παράνομες οι περισσότερες, ανάλογες με τα πραγματικά εργατικά συμβούλια.

Στις συζητήσεις ανάμεσα στα μέλη των αριστερών οργανώσεων στο Γκντανσκ και στο Στετίνο πριν απ' το ξεσκήκωμα του 1980 προκρίθηκε από πολλούς εργάτες η οργάνωση ανεξάρτητου συνδικάτου και όχι εργατικών συμβουλίων ακριβώς γιατί είχαν δυσφημισθεί όντας σαν όνομα και μόνο όργανα του κράτους. Αυτό ήταν τακτική επιλογή κάτω απ' τις συνθήκες όπως ταχτική επιλογή ήταν και η προσπάθεια αποφυγής της δυναμικής σύγκρουσης με την εξουσία την ίδια περίοδο. Ο ίδιος ο μετριοπαθής Λεχ Βαλέσα σε συνέντευξή του στο «Σπήγκελ» είπε: «το πολιτικό μου πιστεύω συνοψίζεται σε τρία πράγματα: κομμουνισμός, «Αλληλεγγύη» και συμβούλια εργατών» («Ελευθεροτυπία» 25-12-81).

Για μας είναι φανερό ότι οι εργάτες δεν εγκατέλειψαν τα εργατικά συμβούλια σαν μέσο πάλης. Απλώς κάτω απ' την ιδιαιτερότητα των συνθηκών διάλεξαν το ανεξάρτητο συνδικάτο σαν προσφορότερο εργαλείο για την επίτευξη των συγκεκριμένων στόχων τους. Και δεν είναι παράξενο που στην ίδια φάση ο στόχος δεν ήταν η ολομέτωπη ρήξη με το κράτος (όπως το '56 και το '71) αλλά επί μέρους, δηλαδή πάλη μες τους χώρους δουλειάς και όχι στους δρόμους.

Είναι φανερό ότι η συμβουλευτική οργάνωση σημαίνει άμεση και σε όλα τα επίπεδα σύγκρουση με την άρχουσα τάξη. Κάτι τέτοιο δεν ήταν μέσα στους στόχους της εργατικής τάξης της Πολωνίας τουλάχιστο στις αρχές της γενικής απεργίας του Ιούλη-Σεπτεμβρίου του 1980. Οι εργάτες διατηρούν ακόμα το ρολό του συνομιλητή της εξουσίας. Όταν ο διάλογος και οι συμβιβασμοί, όταν ο συνδικαλισμός από τα πάνω ξεπερνιέται απ' τη βάση και οι ταξικές επιλογές γίνονται ξεκάθαρες για το προλεταριάτο, τότε η εξουσία προσπαθεί να καταστείλει τους ξεσηκωμένους εργάτες και οι εργάτες να ανατρέψουν την εξουσία. Κάπου εκεί ξεκινάει η πραγματική λειτουργία των εργατικών συμβουλίων.

ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ 1981

Στις 13 Δεκέμβρη τα τανκς του Γιαρουζέλσι κατέβηκαν στους δρόμους της Πολωνίας, έζωσαν τις φάμπρικες και τα πανεπιστήμια.

Η Πολωνία αποκλεισμένη απ' τον άλλο κόσμο ζει μια ιδιαίτερη στιγμή της ιστορίας της. Οι προλετάριοι σφάζονται απ' τους κομματικούς προστάτες τους. Μόλις στις 17 του μήνα η πρώτη ανακοίνωση 7 νεκροί, εκατοντάδες τραυματίες και 45.000 συλληφθέντες. Την ίδια μέρα επέτειο της σφαγής του 1971 στο Γκντανσκ οργανώνεται πορεία:

Να πώς περιγράφει τα γεγονότα το υπ. αρ. 9 δελτίο της «Αλληλεγγύης»: «Από το πρωί, τα μηχανοκίνητα της αστυνομίας είχαν αποκλείσει τις προσβάσεις προς το μνημείο. Το απόγευμα διαρκώς περισσότερα άτομα επιχειρούσαν να φθάσουν ως εκεί, ταυτόχρονα όμως η μηχανοκίνητη αστυνομία («Ζόμα») λάβαινε ενισχύσεις για να αποκλείσει την περιοχή γύρω απ' το μνημείο. Το πλήθος κραύγαζε «Γκεστάπο» ψάλλοντας τον εθνικό ύμνο. Οι πολιτοφύλακες της «Ζόμα» έκαναν χρήση πιστολιών, δακρυγόνων, χειροβομβίδων και επιθετικών χειροβομβίδων, που το πλήθος ξανάριχνε πάνω τους. Κατά το απόγευμα πολλοί συνελήφθησαν ενώ η σύγκρουση γινόταν όλο και πιο σκληρή. Απ' τη μια πλευρά πέτρες από την άλλη πυροβόλα όπλα. Τώρα έγινε γνωστό το όνομα ενός από τους νεκρούς: Άντονι Βρόβαρσζυκ 23 ετών».

Το να κάνουμε μια απαρίθμηση των ενεργειών αντίστασης των πολωνών εργατών απέναντι στον στρατιωτικό νομό θα ήταν άχρηστο γιατί απ' ενός η πληροφόρηση είναι μερική, απ' ετέρου όλοι λίγο-πολύ ξέρουμε για τις απεργίες στην Ursus, τις καταλήψεις των ορυχείων στο Κατοβίτσε. Η καθολική αντίσταση του πολωνικού λαού (ενεργητική ή παθητική) ενάντια στη χούντα, είναι μοναδικό φαινόμενο στην ιστορία. Δύο είναι τα στοιχεία που πρέπει να τονισθούν εδώ:

- η ομαδική συγχωρδία των κρατιστών όλου του κόσμου σε δύση και ανατολή για «εσωτερική υπόθεση» της Πολωνίας και για μη διατάραξη των «παγκόσμιων ισορροπιών. Αυτό δείχνει τον τρόπο των σχεδιαστών της εξουσίας, είτε Μπρέζνιεφ είτε Ρήγκαν λέγονται, μπροστά σε μια εργατική τάξη που χειραφετείται, μπροστά στην επερχόμενη κοινωνική επανάσταση.

- το ξεσκέπασμα μιας απάτης που χρόνια χειραγωγεί το παγκόσμιο προλεταριάτο. Η απάτη του κόμματος προστάτη των εργατικών συμφερόντων, η απάτη των καθοδηγητών και των φωστήρων της εξουσίας. Μετά την Κροστάνδη το '21 η Πολωνία σήμερα μας δείχνει την αλήθεια. Όλοι αυτοί δεν έχουν παρά ένα σκοπό να κρατούν τους εργάτες σκλάβους για να μπορούν να ζουν εκείνοι σαν αφέντες.

Δεν μπορούμε να ξέρουμε τι θα γίνει σήμερα ή αύριο στην αποκλεισμένη Πολωνία. Εκείνο που ξέρουμε είναι ότι οι εργάτες της Πολωνίας, οι εργάτες όλου του κόσμου θα νικήσουν.

Η ΠΟΛΩΝΙΑ ΤΟ ΚΚΕ ΚΑΙ ΟΡΙΣΜΕΝΑ ΑΛΛΑ

Υπάρχει μια κάστα ανθρώπων που θεωρεί τους άλλους ηλίθιους, υπάρχει και μια άλλη που θεωρεί τον εαυτό της ηλίθιο. Δυστυχώς οι δύο αυτές κάστες συνυπάρχουν έντονα μέσα σ' ένα σχήμα που λέγεται Κ.Κ.Ε.

Έτσι γράφτηκε το σενάριο:

Η ηγεσία, η οποία θεωρεί τους άλλους ηλίθιους, έβγαλε την ντιρεκτίβα: «οι... αντεπαναστάτες στην Πολωνία απειλούσαν το σοσιαλισμό και ο... λαϊκός στρατός έσωσε την εργατική τάξη από τον... ιμπεριαλισμό» και άλλα παρόμοια.

Η βάση (ηλίθιοι όντες) κυριεύτηκε από μένος ενάντια στους αντικομμουνιστές και αντισοβιετικούς «που

εξυπηρετούν το έργο των ... ιμπεριαλιστικών κέντρων».

Υπήρξαν βέβαια και κάποια άλλοι που αναστάτωσαν την Αθήνα, την Θεσ/νίκη, το Αγρίνιο κ.λπ.

φονάζοντας κάτι ακατανόητα συνθήματα: «το κόμμα σκοτώνει στους πολωνούς εργάτες» «η αυτοδιεύθυνση των εργατών θα γίνει ο τάφος των καπιταλιστών» κ.λπ.

Όλοι αυτοί ήταν οι χουντοβασιλικοί, ή αλήτες ή τουλάχιστον πράκτορες της C.I.A. Άλλωστε το δήλωσε ο σύντροφος Λεβαντόφσκι, πρεσβευτής, της Λ.Δ. της Πολωνίας: «πρόθεσή τους δεν είναι να εκφράσουν τη συμπαράστασή τους στους πολωνούς εργάτες, πρόθεσή τους είναι... να σπρώξουν στην αιματοχυσία, ακριβώς για να χυθεί εργατικό αίμα».

Αν λάβει κανείς υπ' όψη ότι αυτοί οι αλήτες τόλμησαν να κάψουν και κάποιες επιχειρήσεις του Πατερούλη Φλωράκη, του θείου Μπρέζνιεφ και τα λοιπά το πράγμα καταντάει σκανδαλώδες...

Η μανιασμένη... επαναστατική Κ.Ν.Ε. και οι ΕΣΑΚτζήδες ανέλαβαν να τιμωρήσουν τους ένοχους στέλνοντας μερικούς «αλήτες» του Αγρινίου που θέλανε να «υπονομεύσουν» το Κρεμλίνο, στο νοσοκομείο. Έτσι κάποιοι εξασφάλισαν από τώρα εισιτήρια για το επόμενο φεστιβάλ του «Οδηγητή» γιατί υπερασπίστηκαν με ανδρεία τα κόκκινα τανκς της Πολωνίας.

Όμως για να σοβαρευτούμε το φαινόμενο του Ελληνικού Κ. Κ. είναι μοναδικό σ' ολόκληρο τον κόσμο.

Αντί κάποιοι υπέρμαχοι του κρατικού καπιταλισμού να κλειστούν στο καβούκι τους, να αισθανθούν κάποια ντροπή που τόσα χρόνια πιάνουν στο στόμα τους τη λέξη «εργάτης» προκλητικότερα, απειλούν θεούς και δαίμονες για όσους αμφισβήτησαν το δικαίωμα του Κ.Κ. να προστατεύει την εργατική τάξη από τον... εαυτό της.

Το Κ.Κ.Ε. έχει το θράσος να δηλώνει ότι το κόμμα και το Κράτος είναι το ίδιο πράγμα, ότι δηλαδή η όλη του προσπάθεια είναι να πάρει τη θέση του αφεντικού πάνω το σβέρκο μας.

Έχει το θράσος να απευθύνεται στους εργάτες σαν το δικό τους κόμμα, ενώ είναι φανερό ότι αύριο δεν θα διστάσει να τους αιματοκυλίσει για να υπερασπισθεί τα συμφέροντά του.

Αυτό το κόμμα-νταβάς του λαού δεν διστάζει να βάζει διλήμματα του είδους: «ή υποστηρίζεις τα τανκς του Γιαρουζέλσκι ή υποστηρίζεις τα τανκς της Χιλή και της Τουρκίας».

Σ όλα αυτά μια μόνο είναι η απάντηση:

Ίδια είναι τα αφεντικά σε δύση και ανατολή.

Ίδια είναι τα τανκς στο Αφγανιστάν, την Πολωνία, τη Χιλή και την Τουρκία. Ίδια θάναι και η τύχη του κάθε κρατιστή όταν θα βρεθεί αντιμέτωπος με τους κομμουνάρους των εργατικών συμβουλίων: ΚΡΕΜΑΛΑ.

«Εκεί στην παγωμένη Βαλτική, μερικές εκατοντάδες μίλια και ακριβώς εξήντα χρόνια χωρίζουν το Γκντανσκ, το θερμοκήπιο της Πολωνικής επανάστασης, από την Κροστάνδη - όπου τον Μάρτη του 1921 ο κόκκινος Στρατός του Λένιν και του Τρότσκι έπνιξε στο αίμα το τελευταίο οχυρό των Σοβιέτ.

Μέσα στο δράμα και στο μεγαλείο της η πολωνική επανάσταση δεν επανέφερε μόνο στην πιο αυθεντική κοίτη του το παγκόσμιο επαναστατικό κίνημα με την πρακτική και τους στόχους της. Με τον τρόπο, που επιχειρείται βίαια η καταστολή της και τις αντιδράσεις, που σημειώνονται διεθνώς, είναι πρόσθετη η συνεισφορά της στην απελευθέρωση των συνειδήσεων... Διαγράφονται έτσι, αδρά οι αντίπερα όχθες.

Ξέρουμε πια ποιοι είναι πλάι μας και ποιοι απέναντι.

Η Πολωνία που τη φοβούνται εξίσου σ' Ανατολή και Δύση, δεν αφορά πραγματικά, παρά μόνο όσους αφορά η επανάσταση».

Γ. Βότσης («Ελευθεροτυπία» 3-1-82).

Η ΠΟΛΩΝΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

«Εκείνοι οι εμπνευσμένοι νομικοί και ιστορικοί δεν καταλάβαιναν αυτή την απλή αλήθεια, που την εξηγεί και την επιβεβαιώνει όλη η ιστορία, ότι, δηλαδή για να εξουδετερωθεί μια πολιτική δύναμη... δεν υπάρχει παρά ένα μόνο μέσο: να την καταστρέψεις.

Ότι στην πολιτική... τα λόγια, οι όρκοι κι οι υποσχέσεις δεν σημαίνουν τίποτα... ότι εναντίον αυτής της πολιτικής δύναμης, δεν μπορεί να υπάρξει άλλη εγγύηση έξω απ' την απόλυτη καταστροφή της».

Μπακούνιν («Κρατισμός και Αναρχία»)

Παντού σ' ανατολή και δύση ή ταξική κυριαρχία είναι η ίδια: είναι η κυριαρχία μιας άρχουσας τάξης με κύριο ρόλο να ιδιοποιείται την υπερεργασία των εκμεταλλευμένων τάξεων μ' οποιοδήποτε τρόπο της είναι μπορετό. Παντού μέσ' το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα οι εργάτες εντείνουν την ταξική τους πάλη ενάντια στην κοινωνία των αφεντικών είτε τα μονοπώλια και οι αστοί είναι αυτοί, είτε οι κομματικοί γραφειοκράτες. Ο μύθος του κόμματος-προστάτη των εργατικών συμφερόντων καταρρέει μπροστά στο πλάτεμα αυτής της πάλης Η πείρα του ξεσηκώματος των πολωνών εργατών, μέσα από τα λάθη και τα

πισωγυρίσματα μας φτάνει κατακάθαρη: καμιά συζήτηση με την εξουσία καμιά συμφωνία και υπόσχεση δεν οδηγούν στην εργατική νίκη. Μόνο ο δρόμος της κοινωνικής επανάστασης, η πάλη για μια κοινωνία χωρίς αφεντικά, χωρίς εργατικές στρατιές, χωρίς στρατούς και φυλακές, χωρίς μισθωτή σκλαβιά και ιεραρχία, οδηγεί μακριά από την εκμετάλλευση. Οδηγεί στην κοινωνία που η παραγωγή και η διανομή των αγαθών θα διευθύνεται απ' τους ίδιους τους εργαζόμενους που δεν θα χρειάζεται το κράτος και οι νόμοι που οι επιθυμίες θα συμβαδίζουν με τις ανάγκες.

Το μήνυμα των εργατών της Πολωνίας προς το παγκόσμιο κίνημα είναι: εργάτες συντρίψτε την εξουσία, τα κόμματα, τους αρχηγούς και τα αφεντικά αλλά και μην επιτρέψετε να ξαναδημιουργηθούν.

«Μόνο αν δεν υπάρχει εξουσία δεν θα έχετε κανέναν από πάνω σας. Και τώρα, πλοία, εργοστάσια, στρατιωτικές μονάδες ενωθείτε. Συζητείστε και συντονίστε την κοινή σας δράση. Επιτεθείτε σε κάθε περιοχή με κάθε όπλο. Η κυβέρνηση θα σας υποδεχθεί με σφαίρες. Μ' αυτό τον τρόπο υποδέχεται κάθε κυβέρνηση την επανάσταση. Αλλ' όπως πάντα, αυτό θα είναι το κύκνειο άσμα της. Ας ακολουθήσει η αναρχία το θρίαμβό σας».

(από προκήρυξη αναρχικών της Πετρούπολης 1921)».

ΟΜΑΔΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑΚΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ»

Το δεύτερο κείμενο της ΟΣΑ:

ΟΜΑΔΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑΚΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

«ΔΕΛΤΙΟ Νο 1

Γιατί ένας χρόνος σιωπή

Η ιδέα για τη δημιουργία ενός «δρόμου» επικοινωνίας ανάμεσα στην Ο.Σ.Α, και τα πλατύτερα στρώματα του λαού, μέσα από διάφορες εναλλακτικές μορφές πληροφόρησης, ήταν απ' τις πρώτες αναγκαιότητες που έθεσε η ομάδα μας. Ήδη πέρυσι έγινε μια τέτοια προσπάθεια με κείμενα πληροφόρησης-μπροσούρες και προκηρύξεις. Η προσπάθεια τότε, όσο θετική κι αν ήταν απ' την πλευρά της εμπειρίας, δεν πέτυχε τον αντικειμενικό της στόχο. Απέτυχε γιατί το θεαματικό ψέμα της «Αλλαγής» που πρόβαλε η άρχουσα τάξη δεν είχε ακόμα απομυθοποιηθεί.

Απέτυχε γιατί η επέμβασή μας πάνω στα γεγονότα χαρακτηρίζονταν από την αδυναμία για ολοκληρωμένη κριτική. Σταθήκαμε λοιπόν απλοί θεατές σε μια από τις σημαντικότερες καμπές ανάπτυξης και εκσυγχρονισμού του κεφαλαίου στο παγκόσμιο και εθνικό επίπεδο.

Σήμερα πιστεύουμε ότι οι λόγοι που μας ανάγκασαν να σταματήσουμε πέρυσι έχουν εκλείψει, εφ' όσον σ' ένα μεγάλο βαθμό ο μύθος της «Αλλαγής» έχει καταρρεύσει και η δική μας αδυναμία έχει ξεπεραστεί. Ξεκινάμε έτσι μια προσπάθεια με ΔΕΛΤΙΑ και ΚΕΙΜΕΝΑ, στη βάση των πραγματικών αναγκών και επιθυμιών επικοινωνίας. Αυτό σημαίνει ότι τα έντυπά μας δεν θα εκδίδονται σε συγκεκριμένα χρονικά όρια, αλλά όταν και εφ' όσον υπάρχουν οι αναγκαίοι λόγοι για αυτό.

Σε πρώτη φάση τα ΔΕΛΤΙΑ θα ασχοληθούν με την κρατική εναλλαγή στη χώρα μας και με το πού το πάνε τα αφεντικά. Ταυτόχρονα τα ΚΕΙΜΕΝΑ θα αναφέρονται στον εκσυγχρονισμό του κεφαλαίου και σε θεωρητική δουλειά πάνω σε ζητήματα σχετικά με τα εργατικά συμβούλια, το νέο προλεταριάτο, τον καταναλωτισμό, το εμπόρευμα κ.λπ.

18 μήνες «αλλαγή»

Την τελευταία 20ετία μέσα στο παγκόσμιο οικονομικό σύστημα παρουσιάζονται έντονες εκσυγχρονιστικές τάσεις που πηγάζουν κύρια από τις ίδιες τις ανάγκες εξέλιξης του κεφαλαίου και την πίεση των επαναστατικών κινημάτων 1965-1980. Κύριος άξονας της εξέλιξης αυτής είναι η διεθνοποίηση του κεφαλαίου, μέσα από σύγχρονες συγκεντρωτικές μορφές ελέγχου της οικονομίας, γενίκευση του συστήματος της μισθωτής εργασίας με σκοπό την όσο το δυνατόν πιο άνετη ιδιοποίηση της υπερεργασίας του προλεταριάτου. Μια τέτοια τάση του κεφαλαίου σ' Ανατολή και Δύση δεν είναι δυνατό παρά να δημιουργήσει και δευτερογενείς κινήσεις μέσα στον ίδιο τον καπιταλισμό. Η άνοδος του ΠΑΣΟΚ στη θέση

του διαχειριστή της εξουσίας δεν ήταν παρά μια τέτοια δευτερογενής κίνηση. Δεν ήταν παρά μια απόρροια των εκσυγχρονιστικών τάσεων στο παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα σε συνδυασμό με την προσπάθεια της ντόπιας μπουρζουαζίας να επαναπροσδιορίσει τη θέση της μέσα σ' αυτό το σύστημα. Η μόνη εφικτή λύση για τα αφεντικά στη δοσμένη φάση δεν ήταν παρά η άνοδος του ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση.

ΓΙΑΤΙ:

Μόνο το ΠΑΣΟΚ με τον σοσιαλιστικό του μανδύα μπορούσε να συντηρήσει το μύθο της «οικονομικής ανάκαμψης» που κρατάει χρόνια εγκλωβισμένη την εργατική τάξη.

Μόνο το ΠΑΣΟΚ στο όνομα της αλλαγής μπορούσε να επιβάλλει τους εξοντωτικούς ρυθμούς παραγωγής, καθιστώντας την ελληνική βιομηχανία ανταγωνιστική προς όφελος των αφεντικών.

Μόνο το ΠΑΣΟΚ μπορούσε να εξαργυρώσει τις εξαγγελίες για «κοινωνικοποίηση και αυτοδιαχείριση», με την υπομονή και την ανοχή της εργατικής τάξης.

Μόνο το ΠΑΣΟΚ μπορούσε να καταστήσει την Ελλάδα κύριο κέντρο του εμπορίου προς την Ν.Α. Ασία και να δώσει στους ντόπιους μπουρζουάδες τη δυνατότητα να καρπώνονται ένα σημαντικό μέρος του πλούτου των χωρών αυτών.

Για μας τους αναρχικούς όλα αυτά ήταν αυτονόητα απ' την πρώτη στιγμή, στο βαθμό που κάθε αλλαγή στα πλαίσια του κράτους δεν είναι παρά μια αλλαγή που θα επιτρέψει στο κεφάλαιο να εκσυγχρονιστεί και να αποκτήσει ερείσματα τέτοια που θα του επιτρέψουν να πραγματοποιήσει, την καπιταλιστική συσσώρευση. Έτσι στη κριτική μας προς το ΠΑΣΟΚ δεν θα επιχειρήσουμε να αποδείξουμε ότι είναι κακός διαχειριστής της εξουσίας. Απεναντίας πιστεύουμε ότι είναι ικανότατος και ως εκ τούτου πιο επικίνδυνος, θα θίξουμε μερικά σημαντικά κεφάλαια της δράσης του για να επισημάνουμε το ρόλο του στη προσπάθεια αφομοίωσης των νεολαίων και των εργαζομένων, την προσπάθεια αποτροπής της πραγματικής αλλαγής. Αυτή η αλλαγή δεν είναι άλλη από την ανατροπή της κοινωνίας των αφεντικών, το γκρέμισμα κάθε εξουσίας, το χτίσιμο μιας κοινωνίας αυτοδιευθυνόμενης και αντι-ιεραρχικής,

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ - ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Η πολιτική της κυβέρνησης στον τομέα αυτό δεν ήταν άλλη από την προάσπιση και διεύρυνση της κυριαρχίας των αφεντικών. Κίνητρα για επενδύσεις, εντατικοποίηση των ρυθμών παραγωγής, μείωση των απεργιών, δάνεια για εγκαταστάσεις, πάγωμα των μισθών, είναι η «σοσιαλιστική» προσφορά στους πλουτοκράτες.

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ: Αύξηση των κερδών κατά 27% στις 5000 μεγαλύτερες βιομηχανίες της χώρας (στοιχεία ICAP). Αυτό έναντι ετήσιας αύξησης επί δεξιάς κατά 20-24%, και, παρά τις δημογωγικές αυξήσεις μισθών που έδωσε το ΠΑΣΟΚ με την ανάληψη της εξουσίας. Μπορεί κανείς να φαντασθεί τι θα συμβεί το '85 με τις τιμές να πετάνε στα ύψη, παγωμένα τα μεροκάματα, πτωτικές τάσεις στην παγκόσμια αγορά πετρελαίου. Υπερκέρδη λοιπόν για τους μεγαλοβιομήχανους.

ΝΑΥΤΙΛΙΑ: Δήλωση νομιμοφροσύνης Ανδρέα προς εφοπλιστές: «εσείς είστε η βάση της πατρίδας», ως εκ τούτου νέες απαλλαγές για τους εθνικούς ευεργέτες μας.

ΕΜΠΟΡΙΟ: Κατά την τελευταία υποτίμηση της δραχμής οι μεγαλέμποροι-εισαγωγείς καρπώθηκαν μερικές δεκάδες δισεκατομμύρια για να συνεχίσουν το θεάρεστο παρασιτικό τους έργο.

ΑΓΡΟΤΙΚΑ: Τα τσιφλίκια στην «σοσιαλιστική» Ελλάδα του 1985 ζουν και βασιλεύουν. Η μισή Ελλάδα ανήκει στους παπάδες και απ' την άλλη μισή τα 2/5 στους μεγαλοκτηματίες. Όσοι από τους αγρότες υλοποιώντας τις προεκλογικές εξαγγελίες του ΠΑΣΟΚ για «κοινωνικοποίηση», κατέλαβαν ακαλλιέργητα κτήματα, συνελήφθησαν.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Άθικτος και ο βασικός μηχανισμός κυριαρχίας του κεφαλαίου. Και εδώ δηλώσεις υποταγής του Ανδρέα προς τους στρατοκράτες μέσα από διάφορες παροχές (στεγαστικά επιδόματα - αυξήσεις αμυντικών δαπανών - επαναβεβαίωση πίστης στο ΝΑΤΟ κ.λπ.). Ο μεσαιωνικός στρατιωτικός κανονισμός δεν μεταβάλλεται, το καψόνι οργιάζει στις μονάδες και οι αυτοκτονίες (δολοφονίες του συστήματος) των φαντάρων καθημερινά πολλαπλασιάζονται.

ΟΙ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΙΣ ΠΕΦΤΟΥΝΕ ΤΟ ΝΕΦΟΣ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ. Και μαζί με το νέφος παραμένουν η κρατική καταστολή, το κάτεργο της Κέρκυρας, ο χωροταξικός βιασμός της πόλης, η ασυδοσία και η καταπίεση, η ταξική λειτουργία της δικαιοσύνης. Όχι πως θα περίμενε κανείς τίποτε καλύτερο. Όπως δεν θα περίμενε τίποτε το διαφορετικό στους τομείς της Υγείας, Παιδείας, Ανεργίας κ.λπ. Μπορούσε όμως κάλλιστα να περιμένει μια αντίδραση από τη μεριά των εργαζομένων. Και όμως μέχρι στιγμής κάτι τέτοιο δεν συνέβη έξω από μερικές απεργίες και καταλήψεις εργοστασίων από μικρά ανεξάρτητα σωματεία. Σ' αυτή την ΗΣΥΧΙΑ που βασιλεύει (όχι όμως για πολύ) ποντάρουν τα αφεντικά και

συνηγορούν οι κομματικοί νταβάδες. Αυτή την ΗΣΥΧΙΑ είναι καθήκον μας να συντρίψουμε για ν' ανοίξει ο δρόμος για την ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ, την κατάργηση του συστήματος της ΜΙΣΘΩΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ: την ΑΝΑΡΧΙΑ.

Ο.Σ.Α.

Εκσυγχρονισμοί

Η ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΣΤΗΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΑ ΑΝΑΠΤΥΣΣΟΜΕΝΗ ΧΩΡΑ ΜΑΣ

Το κράτος σαν η καλύτερη μέχρι, τώρα οργάνωση του κεφαλαίου της οικονομικής ολιγαρχίας και των αφεντικών, δεν έπαιξε ποτέ μόνο το ρόλο του να δίνει τις καλύτερες λύσεις προς όφελος των αφεντικών σε θέματα εμπορικών συναλλαγών, επενδύσεων κ.λπ. Συνυφασμένη με αυτή του την ιδιότητα, ήταν και είναι πάντα η δράση του στο να καταστέλλει τις λαϊκές μάζες με οποιοδήποτε τρόπο, να εξαπατά τους προλετάριους με διάφορες φορεσιές όλων των χρωμάτων. Γενικά ανέλαβε να εκτελεί επίσημα την νομοθετική και εκτελεστική εξουσία στην υπηρεσία των αφεντικών.

Στο κείμενο αυτό θέλουμε να δούμε απλά τη μια απ' αυτές τις ιδιότητες του κράτους, σε μια σύντομη ιστορική αναδρομή και να καταλήξουμε στη σημερινή μορφή που έχει πάρει η κρατική καταστολή. Αποφεύγοντας τις αιτίες που οδήγησαν τα αφεντικά στο να επιβάλουν τη στρατιωτική δικτατορία του θα σταθούμε μόνο στις μεθόδους καταστολής που χρησιμοποίησε το κράτος αυτή τη περίοδο. Έχουμε να κάνουμε με μια δικτατορία του κεφαλαίου που όλα είναι πιθανά, όλα μπορούν να γίνουν κάτω από τη μπότα του στρατοκράτη που σημαδεύει. Είναι η αποκάλυπτη βία από μεριάς του κράτους ενάντια σε κάθε μορφή αντίστασης του λαού, ατομικά ή μαζικά. Φυλακίσεις, βασανιστήρια, ακόμα και εν ψυχρώ εκτελέσεις αποτελούν συνηθισμένο φαινόμενο.

Αποκορύφωμα όλης αυτής της μακρόχρονης καταστολής είναι η επίθεση του στρατού στο κατελιημμένο Πολυτεχνείο το □73 και στο λαό που εξεγείρονταν πια, μαζικά και αυθόρμητα. Έτσι περνάει μια περίοδος που η καταστολή είναι αποκάλυπτη, είναι ο ΕΣΑτζής, ο χωροφύλακας, τα 2ΕΑ, ο φασίστας στη γειτονιά και στη πόλη.

Αναγκασμένο το κράτος από τις ίδιες του τις αντιθέσεις και μπροστά στο φόβο μιας γενικότερης λαϊκής εξέγερσης, πέρασε στη μεταπολίτευσή του. Τώρα η καταστολή παίρνει χρώμα πολιτικό υπερασπίζεται τη δημοκρατία του κεφαλαίου. Έχουμε τα ΜΑΤ και τις αύρες που οι εργάτες αντιμετώπισαν αρκετές φορές ('75, '76, '77, '80) κ.λπ..

Σ' αυτή τη φάση η καταστολή βρίσκεται στο κατώφλι μας και κτυπά την πόρτα. Τώρα εκτός από εκτελεστές έχει και υποστηρικτές. Τα κόμματα παίζουν πολλές φορές το ρόλο του συμπαραστάτη, κάθε φορά που το κράτος επιτίθεται, αλλά παίρνουν και ενεργό μέρος, από τα πανεπιστήμια μέχρι τα εργοστάσια, από τα σχολεία μέχρι τους δρόμους και τις συνοικίες. Η καταστολή είναι έργο και υποχρέωση όλων αυτών των εχθρών της επαναστατικής σκέψης.

Έτσι έχουμε εκατοντάδες αναρχικούς να σέρνονται στα δικαστήρια και στις φυλακές, εκατοντάδες έρευνες σε σπίτια συντρόφων, κάθε φορά που το κράτος έκρινε απαραίτητο να δώσει ένα μάθημα σ' αυτούς που δεν πείστηκαν από τα δάκρυα και τις γιορτούλες για το Πολυτεχνείο. Στην περίοδο αυτή '74-81 οι εργατικές απεργίες φουντώνουν σε όλα σχεδόν τα εργοστάσια. Οι στόχοι όμως είναι χαμηλά, τα οφέλη των εργατών απ' αυτές τις κινητοποιήσεις, πολύ λίγα, αν όχι μηδαμινά. Είναι γιατί όπου αποτύγχανε το κράτος να καταστείλει τις εργατικές απεργίες η κομματική καταστολή έπαιξε τέλεια το ρόλο της, με οικονομίστικα συνθήματα και απαιτήσεις, χωρίς τις περισσότερες φορές οι, εργάτες να αποφασίζουν οι ίδιοι για την πορεία του αγώνα τους και για το μέγεθος των απαιτήσεών τους. Πάντα ερχόταν κάποια απεργιακή επιτροπή ή κάποιο σωματείο να δώσει συμβιβαστικές λύσεις, πανάκεια για το κεφάλαιο και τα αφεντικά. Παράλληλα υπάρχει και νομοθετική κάλυψη για κάθε κατασταλτική ενέργεια. Νόμοι όπως ο 550, ο 774 και άλλοι ψηφίζονται παρά τις έντονες αντιδράσεις που συναντούν στη συνείδηση των μαζών. Στα πανεπιστήμια ο νόμος-πλαίσιο δεν περνάει κάτω από την έντονη αντίδραση των φοιτητών, για να περάσει όπως θα δούμε αργότερα από το ΠΑΣΟΚ.

Οι εκλογές του '81 μας έφεραν μπροστά σε μια νέα κατάσταση. Νέα όχι μόνο στις μεθόδους καταστολής, αλλά και στη γενικότερη αντιμετώπιση των κοινωνικών προβλημάτων, που δεν είναι πια η καθαρά αντιεργατική αντιλαϊκή πολιτική της δεξιάς αλλά η πολιτική της φιλίας με το κεφάλαιο και την εργοδοσία, στο όνομα του λαού. Είναι ο σοσιαλισμός του κεφαλαίου που το κράτος τον «εξηγεί» καλύτερα στο λαό με πιο προχωρημένη φρασεολογία και αρκετές φορές με μια δόση «επαναστατικότητας».

Σ' αυτή τη φάση το κράτος οργανώνεται τέλεια, συγκεντρώνει τις δυνάμεις του, προχωράει την καταστολή

σε επίπεδα που μέχρι τώρα δεν είχε φτάσει. Χαρακτηριστικό φαινόμενο είναι η εμφάνιση των Μ.Ε.Α. (Μονάδες Ειδικών Αποστολών) που κανείς δεν ξέρει τις αρμοδιότητές τους. Πρόκειται για χωρίς στολή αστυνομία που βρίσκεται και κινείται παντού. Πρόκειται γι' αυτούς που μπαίνουν στις πορείες και βρίσκονται δίπλα σου χωρίς να το ξέρεις, γι' αυτούς που σε παρακολουθούν τα βράδια στο δρόμο, πρόκειται για τους δήθεν αγανακτισμένους πολίτες που ξυλοφορτώνουν διαδηλωτές και απεργούς. Είναι, οι ίδιοι που στέλνονται ψευδομάρτυρες κατηγορίας κάθε φορά που κάποιοι σύντροφοί μας δικάζονται για τις ιδέες και τις πράξεις τους. Σήμερα η καταστολή δεν φοράει καμμία μάσκα, είναι απρόσωπη, γι' αυτό και πιο αμείλικτη. Ταυτόχρονα καλλιεργείται ο χαφιεδισμός από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, σαν κυρίαρχη ιδεολογία και υποχρέωση του Έλληνα πολίτη. Προσπαθείται έντεχνα να δημιουργηθεί η αντίληψη ότι ο χαφιεδισμός είναι ύψιστο καθήκον κάθε δημοκράτη που αγαπάει το αφεντικό και την πατρίδα του. Σήμερα περνάνε νόμοι στα σχολεία και στα πανεπιστήμια που η δεξιά δεν τόλμησε να περάσει. Είναι γιατί το φοιτητικό κίνημα έχει υποστεί βαρεία τις συνέπειες της καταστολής, είναι γιατί στους ίδιους αυτούς τους χώρους τα φερέφωνα της κυβερνητικής πολιτικής ΠΑΣΠ και ΠΣΚ αποτελείωναν ότι είχε μισοτελειώσει η δεξιά. Στους δήμους και στις γειτονιές περιμένουμε σύντομα τη Δημοτική αστυνομία, που στην αρχή θα μαζεύει σκουπίδια και θα φυτεύει δένδρα, αλλά που αργά ή γρήγορα θα οπλιστεί και θα αποκτήσει εξουσίες για να ελέγχει τη καθημερινή μας ζωή. Το κράτος εκτός απ' όλα αυτά δεν διορίζει να χρησιμοποιεί την ανοιχτή βία κάθε φορά που κρίνει αναγκαίο, κάθε φορά που αντιμετωπίζει αυτούς που δεν πείστηκαν ότι ο «αγώνας τώρα δικαιώνεται», αυτούς που θέλουν να πάρουν τη ζωή στα χέρια τους.

Η καταστολή επεκτείνεται, τώρα και σε χώρους πιο ευαίσθητους. Το ψέμα και το θέαμα του σύγχρονου καπιταλισμού τείνει να εισβάλλει στα βάθη της σκέψης μας, να καναλιζάρει την επιθυμία μας, επιβάλλοντας έτσι απόλυτο έλεγχο, οδηγώντας μας σε μια καθημερινή παραίτηση απ' τη δυνατότητα για πραγματική απόλαυση και ελευθερία. Στον εργατικό χώρο συναντάμε μια παντελή έλλειψη επιθυμίας για κοινωνικούς αγώνες ή έστω διεκδικητικούς. Την περίοδο των εντόνων εργατικών κινητοποιήσεων (1974-1980) διαδέχεται σήμερα μια περίοδος «νεκρικής» ησυχίας. Οι εργάτες ενσωματωμένοι όσο ποτέ στο τεράστιο ψέμα της «αλλαγής», παρασυρμένοι στο «σοσιαλιστικό» υπερθέαμα των υποσχέσεων, παρακολουθούν μοιρολατρικά, σχεδόν απαθείς, τα κατακτημένα δικαιώματα τους να εξανεμίζονται.

«...Αν εξακολουθήσουν οι άνθρωποι να εργάζονται μέσα σ' ιεραρχικές δομές και να παροτρύνονται να αναλαμβάνουν ολοένα και μεγαλύτερες ευθύνες για την εκπλήρωση των στόχων, ενώ απαγορεύεται σ' αυτούς αυστηρά να συμβάλουν στη διαμόρφωση των τελικών σκοπών, αν γυρίζουν στο σπίτι κάτω από χαώδεις συνθήκες, που δημιουργήθηκαν και βαθαίνουν ανεξάρτητα απ' τις επιθυμίες τους, αν συνεχίσουν να εκπαιδεύονται για μια ζωή αδυναμίας κι υποταγής..., αν διατηρηθεί όλη αυτή η θεσμοποιημένη καταστολή, ποια ικανοποίηση μπορεί να επινοηθεί ώστε να είναι ικανή να συναγωνισθεί τις απολαύσεις-δολώματα του καταναλωτισμού;»

MURRAY BOOKCHIN

Αυτή είναι και η κύρια επιλογή των αφεντικών: να καταστήσουν τον άνθρωπο παραγωγική ή υπηρεσιακή μηχανή χωρίς να νοιώθει, να επιθυμεί και να απαιτεί τα δικαιώματά του, χωρίς να γίνεται όλο και περισσότερο συνείδησή του ότι αυτό που θα τον απελευθερώσει δεν είναι η οποιαδήποτε αύξηση του μισθού του, αλλά αυτή η ίδια η κατάργηση της μισθωτής δουλειάς. Το έχουν καταφέρει άλλωστε, χρόνια τώρα, πείθοντας τους εργαζόμενους να μεταθέτουν τη λύση των προβλημάτων τους σε κάποια κομματικά-κυβερνητικά γραφεία, να υποβαθμίζουν την επιθυμία για κοινωνική αλλαγή από έργο των επαναστατημένων μαζών, σε αποστολή των «φωτισμένων ηγετίσκων» του ΠΑΣΟΚ. Αυτός είναι και ο μεγαλύτερος κίνδυνος που προβάλλει σήμερα: η ενσωμάτωση, η απάθεια, η αδράνεια, ο καταναλωτισμός και ο απόλυτος έλεγχος του χώρου-χρόνου-κίνησης-επιθυμίας των μαζών.

Σήμερα το κράτος δεν δολοφονεί ανοικτά και απροκάλυπτα τους επαναστάτες, σήμερα τους στέλνει στα σπίτια τους. Σήμερα η καταστολή δεν σπάει τη πόρτα του σπιτιού μας για να μπει, ούτε στέκεται στο κατώφλι κτυπώντας δυνατά τη πόρτα.

Σήμερα η καταστολή συγκατοικεί μαζί μας νύχτα-μέρα, βρίσκεται μέσα στη ζωή και στο μυαλό μας.

ΟΜΑΔΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑΚΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ».